Nr. 27

SJORS van de Rebellenclub

7 juli 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

NU RIVELLA GESCHIEDENISKROONKURKEN

SPAAR

PAAR BIJ

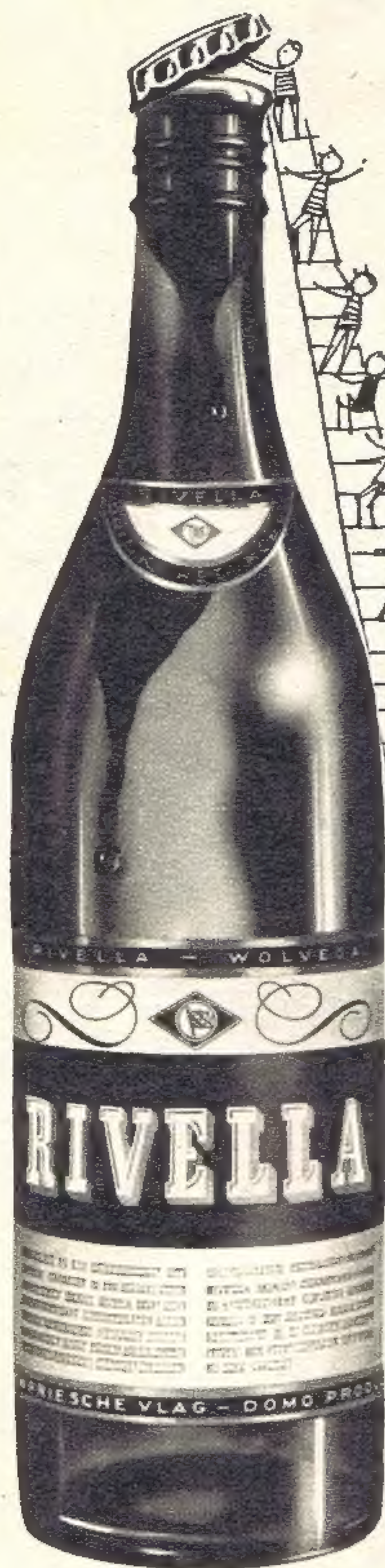

PAAR !

Binnenkort: 2 grote prijsvragen met tientallen geldprijzen, 10.000 troostprijzen en . . . . .

EEN RIVELLA GESCHIEDENISDIPLOMA EN INSIGNE VOOR ALLE GOEDE INZENDERS

Op alle flessen Rivella zitten sinds kort nieuwe kroonkurken met afbeeldingen van beroemde figuren uit de geschiedenis, zoals Columbus, Napoleon enz., of van belangrijke gebeurtenissen zoals: vrede van Münster, ontzet van Leiden enz.

Op andere kroonkurken staan weer jaartallen of tekeningen die bij deze personen of gebeurtenissen horen! (Zie voorbeelden hierboven.) Spaar zoveel mogelijk van deze kroonkurkparen bij elkaar! Mocht je alle jaartallen nog niet kennen, dan wil je onderwijzer je vast wel helpen.

In ieder geval: spáren maar! Dan kun je straks meedoen aan de prijsvragen!

RIVELLA

Anders dan anders!

EEN FRIESCHE VLAG DOMO - PRODUCT

van M. V. R. van M. V. R

Voor alle liefhebbers van kleurplaten brengen we deze keer een plaat, waarbij de cijfers aangeven welke kleuren je voor de verschillende vakjes moet gebruiken. Succes ermee! 1 = zwart; 2 = rood; 3 = blauw; 4 = oranje; 5 = bruin; 6 = groen; 7 = lichtblauw.

Bedankje namens onze zieken!

Een paar maanden geleden zijn we in ons blad gestart met een ziekenlijstje en we kunnen zonder meer zeggen dat het een succes geworden is. Van alle kanten krijgen we brieven van zieke kinderen, die ons bedanken voor het feit dat we hun naam en adres in ons lijstje hebben opgenomen en ons vertellen dat ze stapels brieven en kaarten hebben ontvangen. Natuurlijk zijn we daar erg blij om en we geloven niet dat het nodig is dat we jullie nog eens extra aansporen om onze zieken te gedenken.

Alleen zouden we het even over het volgende willen hebben. De zieke kinderen, die zoveel post ontvangen — meestal zijn het *honderden* brieven en kaarten! — kunnen onmogelijk alle afzenders afzonderlijk bedanken; dat zou hun op de eerste plaats erg veel geld kosten aan porto en op de tweede plaats zou het ook een veel te grote inspanning voor hen zijn. Daarom bedanken we hier, uit naam van alle zieken die tot nu toe in ons blad gestaan hebben, al degenen die hun een brief, een kaart of wat verzamelmateriaal hebben gestuurd. Ze zijn er allemaal reusachtig blij mee en het betekent voor hen een lichtpuntje in de lange tijd die ze op bed moeten doorbrengen! Eigenlijk zouden we jullie het liefst al de bedankbriefjes laten lezen, die we dagelijks van hen krijgen, maar jammer genoeg hebben we daar in Sjors niet genoeg plaats voor en dus doen we het maar op deze manier.

Er komen in de toekomst nog veel meer zieken in ons blad te staan en we weten bijna zeker dat jullie niet zult vergeten om iets van je te laten horen. Ook daarvoor alvast onze dank en we zeggen erbij: Houden zo! En kijk dan nu even op bladzijde 10, daar staan er weer een paar. . .

De reis om de wereld in 80 dagen

IN 1872 GING DE ENGELSMAN PHILEAS FOGG MET ZIJN VRIENDEN EEN WEDDENSCHAP AAN DAT HIJ IN TACHTIG DAGEN OF MINDER ROND DE WERELD KON REIZEN. DE WEDDENSCHAP WERD AANGENOMEN EN FOGG VERTROK MET ZIJN KNECHT PASSEPARTOUT VOOR DE GROTE REIS. ONDERWEG WERDEN ZIJ GESCHADUWD DOOR DETECTIVE FIX, DIE DACHT DAT ZIJ BANKROVERS WAREN. IN EEN PLAATSJE IN INDIA DREIGDEN DE REIZIGERS DOOR TOEDOEN VAN FIX TE STRANDEN.

DE JONGEN, DIE CHETTRI HEETTE, BRACHT HEN NAAR EEN OUDE MAN, GENAAMD DAS-KHADI.

MAAR TOEN FOGG VROEG OF HIJ DE OLIFANT KON HUREN, WEIGERDE DE OUDE MAN.

DE INDIËR KEEK FOGG NA DEZE WOORDEN NADENKEND AAN.

IK BEN AAN HET DIER GEHECHT EN KAN ER NIET VAN SCHEIDEN!

MET EEN STALEN GEZICHT VERHOOGDE FOGG ZIJN BOD.

DE KOOP WERD TENSLOTTE VOOR TWEEDUIZEND POND GESLOTEN. CHETTRI BOOD ZICH ALS GIDS AAN.

DE OLIFANT ZOCHT ZICH EEN WEG DOOR DE JUNGLE EN DE VOLGENDE MORGEN KWAMEN ZE BIJ EEN RIVIER.
WAAROM STOPPEN WE?
DE RIVIER IS GEZWOLLEN; WE KUNNEN ER NIET DOOR! NU MOETEN WE EEN OMWEG MAKEN!

EN DUS VOLGDEN ZE EEN TIJDLANG DE OEVER VAN DE RIVIER.

TOEN ZE EINDELIJK KONDEN OVERSTEKEN, WAS ER VEEL KOSTBARE TIJD VERLOREN. BEZORGD SCHUDDE PASSEPARTOUT ZIJN HOOFD.
WE KOMEN NOOIT OP TIJD IN ALLAHABAD!
JE MOET DE MOED NIET ZO VLUG OPGEVEN!

OPEENS VERHIEF DE OLIFANT ZICH OP ZIJN ACHTER-POTEN EN BEGON TE TROMPETTE-REN.
WAT HEEFT DAT DIER?
AYEEE!

MET EEN ANGSTIGE STEM ZEI CHETTRI:
HET IS MUST, SAHIB! DE GEVREESDE ZIEKTE VAN OLIFANTEN!

DE OLIFANT BE-WOOG ZICH WILD HEEN EN WEER EN TROMPETTERDE AAN ÉÉN STUK DOOR. MET ZIJN SLURF RUKTE HIJ JONGE BOMEN UIT DE GROND EN SLINGERDE ZE WEG.
ER IS NIETS TEGEN TE DOEN!

HET LOGGE BEEST HOLDE VOORT, MAAR ONDANKS HUN BENARDE TOESTAND ZEI FOGG RUSTIG:
WE HEBBEN ÉÉN TROOST: HET DIER LOOPT NOG STEEDS IN DE RICH-TING VAN ALLAHABAD!

OPEENS, ONGEVEER EEN KILOMETER VOOR ALLAHABAD, WERD DE OLIFANT WEER KALM.
GELUKKIG, HET IS OVER!
DANK ZIJ DE VAART VAN HET DIER HEB-BEN WE EEN BOEL TIJD INGEHAALD!

KORTE TIJD LATER BEREIKTEN ZE ALLAHABAD.
HIER IS JE GELD, CHETTRI, EN DE OLIFANT MAG JE HOUDEN!
DUIZENDMAAL DANK, SAHIB! NU BEN IK EEN RIJK MAN!

De roep van het circus

DEBBIE WEST WAS EEN WEES. ZE WAS UIT ZUID-AFRIKA, WAAR ZE IN EEN CIRCUS GEWERKT HAD, NAAR ENGELAND GEKOMEN EN WILDE DAAR MET HAAR HOND TEX WEER IN EEN CIRCUS GAAN OPTREDEN.

OP DATZELFDE OGENBLIK GING DE DEUR OPEN EN DAAR STOND DIRECTEUR MELWIN.
O, GOEIEMORGEN. WIE BEN JIJ EN WAT WIL JE?
IK... IK ZOU GRAAG IN UW CIRCUS OPTREDEN, MENEER MELWIN. SAMEN MET MIJN HOND TEX!

EEN HONDENUMMER DUS. LAAT EENS KIJKEN.
TEX KAN DOOR EEN HOEPEL SPRINGEN EN...

DIRECTEUR MELWIN BROMDE IETS EN DRAAIDE ZICH OM.
EEN HOND DIE DOOR EEN HOEPEL SPRINGT? DAT IS NIETS BIJZONDERS! DAT ZIE JE OVERAL!
MAAR... IK...

HIJ WILDE NIET EENS KIJKEN WAT TEX KAN!

TOEN HOORDE ZE IEMAND ZEGGEN:
WE HEBBEN NIEMAND NODIG! JE KUNT BETER GAAN!

TELEURGESTELD SLOOT DEBBIE HAAR KOFFER EN GING HEEN.
DÁN ZULLEN WE MAAR GAAN, TEX!

WAAROM? JE MOET NIET DIRECT DE MOED OPGEVEN!

DEBBIE KEEK VERBAASD OM ZICH HEEN EN TOEN...
IK BEN TOM MORDEN, DE CLOWN! WIL JE HIER KOMEN WERKEN?

JA, MAAR MENEER MELWIN WILDE NIET EENS NAAR ONS KIJKEN!
O, HIJ HEEFT ALTIJD HAAST, MAAR HIJ IS EEN BESTE MAN!

TOM AAIDE TEX OVER ZIJN KOP.
ZO, DIT IS DUS TEX. DENK JE DAT HIJ ALS BRANDWEERMAN ZOU KUNNEN OPTREDEN?
ALS BRANDWEERMAN? WAT BEDOEL JE?

KOM MAAR EENS MEE!

OLIVIER en de zeerovers

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het 111e Regiment Infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott maken in India het vervoer mee van drie schatkisten, die door een groep soldaten van Mandelpore naar Madras gebracht moeten worden. Vaandrig Boscowen voert het bevel en sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard zijn ook van de partij. Onderweg ontmoeten Pollie en Olivier Paul Carvell, schrijver bij de Overzeese Compagnie. In Bombay gaat de hele groep aan boord van het schip de* Eenhoorn. *Olivier ziet een dikke Indiër, Asaf, die meegaat naar Madras. Onderweg bespieden Olivier en Paul hem in het ruim van het schip. Olivier wordt ontdekt en Asaf beschuldigt hem ervan dat hij hem een kostbare ring ontstolen heeft. Bij fouillering blijkt Olivier de ring in zijn zak te hebben. Hij wordt opgesloten. Even later wordt de* Eenhoorn *aangevallen door een zeerovers-schip. Pollie, Olivier en Paul bevinden zich in een roeiboot in de buurt. Na een kort gevecht verdwijnen de zeerovers weer.*

Ha, sergeant, waar is die jonge officier van u? Toch niet gewond, hoop ik?"

„Nee, kapitein. Vaandrig Boscowen is door de zeerovers gevangengenomen."

„Gevangengenomen?" schrok de kapitein, „maar — maar hoe?"

„Dat was moeilijk te zien in het donker en met al die verwarring, kapitein. Hij vocht met zes man tegelijk. Ik probeerde bij hem te komen, maar ik had mijn eigen handen ook vol. Ze hebben hem overmeesterd en toen naar hun schip gedragen, kapitein."

„Dat is erg. Dat spijt me, sergeant, dat spijt me heel erg."

„En, kapitein," vervolgde sergeant Trott, wiens gevoelens uit zijn onaandoenlijke manier van spreken niet waren op te maken, „ik moet verder rapporteren dat ze de schat van de radja hebben meegenomen. Alle drie de kisten, kapitein. Een vermogen aan ropijen en juwelen. De schat is meer dan honderdduizend pond waard, kapitein."

De kapitein kreunde. „En ik dacht nog wel — ik feliciteerde mezelf dat we er zonder kleerscheuren van af waren gekomen. Dus ze hebben de schat van de radja en uw officier meegenomen!"

„Ja, kapitein. Volgens mij was het hun alleen om de schat te doen. Het schijnt dat een derde gedeelte van de piraten een algemene aanval over het hele schip heeft gedaan, als afleidingsmanoeuvre, kapitein. De overigen zijn regelrecht naar de schat gegaan. We werden overrompeld. We hadden niets in te brengen. We hebben onze plicht gedaan, kapitein — we hebben gedaan wat we konden."

„Ik snap nu, waarom de hutten ook niet geplunderd zijn en dat de lading met rust is gelaten."

„Zo is het, kapitein. Ze wilden die schat hebben en die hebben ze gekregen ook. Kunnen we ze niet achternagaan?"

„Achternagaan?" De kapitein schudde zijn hoofd. „Dat zou geen nut hebben, sergeant. Ik moet mijn tuigage repareren en we zouden ze nooit inhalen. Ze hebben onze kanonnen ook nog onklaar gemaakt."

„Maar, kapitein," zei sergeant Trott stomverbaasd, „we kunnen toch niet zo maar naar Madras zeilen en die schurken er met onze officier en de schat tussenuit laten gaan?"

De kapitein legde zijn hand op de schouder van de sergeant. „Het is ellendig, sergeant, maar dat is nu juist wat we moeten doen. Die schat was honderdduizend pond waard. Mijn lading is drie keer zoveel waard. Mijn schip en mijn lading gaan mij voor alles. Het spijt mij wel heel erg. Misschien komen we nog een fregat van de Koninklijke Marine tegen. In dat geval moet dat de achtervolging maar inzetten. Maar wat ons betreft — we moeten verder."

Sergeant Trott keek de kapitein eens aan. „Jawel, kapitein," zei hij en rukte in.

Sergeant Trott vond soldaat Pilchard bezig de scheepsarts te helpen bij het verzorgen van een diepe snede in de schouder van soldaat Wisdom. Korporaal Humblebucket waste de wond van een andere soldaat uit.

„Het is niet zo best, Pharao," zei de sergeant toen ze naar de zijkant van het dek waren gelopen. „We zeilen verder. De kapitein moet wachten tot het licht wordt om zijn tuigage te kunnen repareren. Is er iemand ernstig gewond?"

„Niet ernstig, sergeant. Dus ze hebben onze officier en de schat te pakken? Dat is een droevige toestand. Maar gelukkig heeft u de jongelui in de sloep weggestuurd. Ze moeten nu maar weer vlug aan boord komen. Ze zullen wel behoorlijk in de put zitten, als ze het nieuws horen."

„Ze moesten hier nu langzamerhand wel zijn. Heb je ze al een teken gegeven?"

„Nee, sergeant. Ik had het te druk met de gewonden."

De beide mannen keerden zich naar de zee. Ze brachten de hand naar de mond en schreeuwden: „Ahoy!" en luisterden toen. Er kwam geen antwoord.

Opnieuw lieten ze een langgerekte kreet over het water schallen: „Ahoy! Olivier! Pollie! Sloep ahoy!"

Weer kwam er geen antwoord.

„Ze houden ons voor de gek, wat ik je brom," zei Pilchard, ofschoon het klonk alsof hij het zelf niet geloofde. „Straks zijn ze opeens aan de andere kant en dan komen ze te voorschijn en roepen: „Boe!"

„Het staat me niks aan, Pharao. Dit is een nacht vol ellende. Ze zijn vast afgedreven, wat ik je zeg. Vraag of de bootsman de lantaarn wil aansteken. Misschien komen ze dan eindelijk eens opdagen."

„Ze hebben hem overmeesterd en toen naar hun schip gedragen, kapitein."

„Ja, dat zal ik doen, sergeant. Maak u nou maar geen zorgen. We zien ze wel als het licht wordt. Als ze tenminste niet eerder komen opdagen."

De lantaarn werd naar beneden gehaald en gerepareerd; hij was uitgegaan door het geweerschot van een van de piraten. Hij werd weer aangestoken en opgehesen. Sergeant Trott en Pilchard riepen steeds weer en spanden hun ogen in om iets in het donker te zien. Maar de roeiboot gaf taal noch teken. De tijd kroop langzaam voorbij. Ze dachten aan de haaien die de

Ziekenlijstje

Gerrie Sengers, Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek, is 10 jaar en ligt al 12 maanden op bed. Ze spaart foto's van filmsterren en zangers.

Arnold van de Akker, Margrietpaviljoen, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek (8 jaar), spaart ook foto's van filmsterren.

Henk Bos, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek (11 jaar), zou graag wat post ontvangen.

Arend Hoefman, De Hertekamp, Hollandsche Rading, is 13 jaar. Een tijd geleden heeft hij een ongeluk gehad en hij is nu aan de beterende hand. Arend is een verwoed verzamelaar van speldjes.

---

zee bevolkten, stelden zich een lekkende boot voor of een plotselinge tropische windvlaag en meer van dergelijke rampen.

Tenslotte zei sergeant Trott: „Pharao, ik kan het niet langer verdragen. Wat moeten we doen als ze morgen vroeg nog niet in zicht zijn? En als de *Eenhoorn* zijn tuigage gerepareerd heeft en wegzeilt voordat ze komen? Ze zullen midden op zee verhongeren en gek worden van de dorst. En dan zouden wij zo maar moeten wegvaren?"

„Kalm aan, sergeant. Het enige dat we kunnen doen is wachten — en hopen."

„Nee, Pharao, dat ben ik niet met je eens. We zijn onze officier kwijt, de beste jongeman die ooit in 's konings dienst geweest is. We zijn onze schat kwijt die aan onze zorgen was toevertrouwd. Ik wil niet ook nog mijn Pollie en mijn neef verliezen zonder een hand uit te steken om ze te hulp te komen. Pharao, daar ligt een stevige sloep op het dek vastgebonden."

„Bedoelt u dat u ze gaat zoeken?"

De sergeant knikte en toen, blij dat hij na al die uren van onzekerheid de gelegenheid kreeg iets te doen, werd hij bedrijvig. „Ga jij korporaal Humblebucket eens vragen bij mij te komen. Hij krijgt het bevel als ik weg ben. En ik ga een warme jas, een deken, een vaatje water en wat beschuiten halen."

„Twee vaatjes water, sergeant, en twee vaatjes scheepsbeschuit. Ik ga met u mee, sergeant."

„Pharao, dat klusje valt in geen geval onder de militaire voorschriften. Ik kan best alleen gaan."

„Met uw welnemen, sergeant. Twee hoofden weten meer dan één, zelfs al zouden het schaapskoppen zijn! Ik ken uw Pollie al van toen ze nog in de wieg lag en Olivier en ik zijn goede kameraden. Dus, met uw welnemen: ik ga mee."

Tien minuten later lieten ze de boot over de zijkant van het schip in het water zakken. Het moest heel zachtjes gaan, want de kapitein zou het hun weleens kunnen verbieden. Maar de bootsman was een vriend van de sergeant en had zelf thuis ook kinderen.

Pilchard klauterde de touwladder af en hield hem toen vast voor de dikke sergeant.

De hoofden van korporaal Humblebucket en de bootsman en twee matrozen gluurden over de zijkant van het schip.

„Succes, sergeant," fluisterde de korporaal, „en jij ook, Pharao."

„Jij hebt nu het bevel over de afdeling, Humblebucket," fluisterde de sergeant terug. „Vertel ze maar wat wij gedaan hebben als je in Madras komt."

Ze duwden de boot af en Pilchard nam de roeiriemen op en roeide met rustige slagen weg, de duisternis tegemoet.

HOOFDSTUK V

Koers west, tien graden zuid

In de duisternis kropen de uren voor de drie kinderen in de boot langzaam voorbij. Ze dommelden wat, met hun warme jassen dichtgeknoopt, maar het valt niet mee om het je gemakkelijk te maken in een roeiboot. Toen ten langen leste de lucht in het oosten lichter werd, keken ze hoopvol om zich heen, maar zover het oog reikte, was er geen schip te zien. En terwijl de zon opkwam, hing er ook nog een dichte mist over het water. Ze riepen luid: „*Eenhoorn* ahoy!" met de handen aan de mond tot ze er schor van werden.

Paul bracht tenslotte de angst, die ze alle drie voelden, onder woorden: „Ik denk dat we het feit onder ogen moeten zien, dat we afgedreven zijn. De *Eenhoorn* is zonder ons weggevaren of meegenomen door de zeerovers."

„Maar dat zouden ze toch niet doen," zei Pollie, „wegvaren en ons achterlaten!"

Olivier zei niets. Hij stond in de boot en staarde voor zich uit, en alsof hij opeens tot een besluit gekomen was, ging hij zitten.

„Óf ze zijn verder gezeild óf wij zijn te ver afgedreven. Het helpt niet of we hier maar wat blijven ronddobberen. We moeten wat doen, en dat betekent dat we moeten roeien. Maar misschien zijn ze ook al wel naar ons aan het zoeken."

„Mijn arme vader zal ten einde raad zijn."

„Daar is ook alle reden voor," antwoordde Olivier grimmig. „Maar we moeten nu aan ons zelf denken en een plan maken. Paul, jij hebt gisteren op je kaart gekeken. Waar zitten we?"

„Ik heb de kaart in mijn voorraadkist," zei Paul.

Hij bukte zich om de kist op een van de doften te zetten, opende het slot en tilde het deksel op. „Gisteren was de *Eenhoorn* op vierenzeventig graden oost en vijf graden noord. Dat is hier ongeveer." Hij wees een stip op de kaart aan.

„Dan zijn wij daar ook. Nou, waar zullen we heen varen? Waar is het dichtstbijzijnde land, Paul?"

„De Maladiven; dat is die groep stippen daar."

„Hoe lang zou het duren, voor we daar zijn?" vroeg Pollie.

„Dat kan ik niet zeggen. Als we het zeil opzetten en er komt een beetje wind, duurt het misschien twee dagen, misschien ook wel drie of vier. Er zijn honderden van die eilanden. Misschien treffen we een van de oostelijke."

„Dan zullen we dat maar doen," besliste Olivier na even te hebben nagedacht. „Het heeft geen zin te proberen de *Eenhoorn* te vinden. We weten niet welke kant we uit moeten — als het schip al niet in beslag genomen is. Vind je ook niet, Pollie?"

„Jij bent de baas, Olivier. Wat jij zegt, zullen we doen."

„Goed gezegd, Pollie," zei Paul.

„Best, naar het westen dus," ging Olivier voort, „koers west, tien graden zuid. Maar we hebben geen kompas!"

„O ja, dat hebben we wel," zei Paul. Hij rommelde wat in zijn kist en haalde er een klein kompas uit. „Mijn oom Tom heeft het erin gestopt, voor als het nog eens te pas zou komen."

„Drie hoeraatjes voor oom Tom!" juichte Pollie. „Wat heb je nog meer, Paul?"

Paul liet hun de dingen, die in zijn kist zaten, één voor één zien. „Hier heb ik ook nog een kleine mandoline."

„Daar speelde je op, toen we je voor het eerst ontmoet hebben," zei Pollie.

„En toen hebben we ook de Groene Tulband ontmoet," zei Olivier. „Dat was het begin van de ellende."

„Hier heb ik een vuurstaal met een doosje vuurstenen," ging Paul voort, „pennen, een inktpot, inktpoeder, zes potloden, kleurkrijtjes om eventueel kaarten te tekenen, naaigerei, een doosje knopen, een paar doktersinstrumenten en deze doos — kijk. Er zitten acht kleine flesjes in met medicijnen en een boek met gebruiksaanwijzingen."

„Jouw oom Tom heeft ook aan alles gedacht," zei Pollie vol bewondering.

„Dan heb ik nog een almanak, twee pakjes speelkaarten, strikken om wilde dieren te vangen, twee muizevallen en een ratteval, vissnoeren en een stel vishaken, en deze boeken: de bijbel, een gebedenboek, het beknopt wetboek van Engeland, Robinson Crusoë, een paar toneelstukken van William Shakespeare, Hoe een jongeman zich in gezelschap moet gedragen, een handleiding voor boekhouden, de Beknopte flora en fauna."

„Wat een mooie boeken," zei Olivier.

„En dit boek met leren omslag is mijn dagboek. Ik heb oom Tom moeten beloven dat ik alles wat ik op mijn reizen beleefde, zou opschrijven."

„Je hebt nu meer dan genoeg om op te schrijven," zei Olivier, „ik geloof dat jouw oom Tom een heel verstandige man is."

„Dat is hij ook," zei Paul. „Hij heeft overal belangstelling voor. Hij heeft zijn best gedaan om alles wat ik in geval van nood mocht kunnen gebruiken in deze kist te stoppen."

„Net alsof hij geweten heeft, dat dit zou gebeuren," merkte Olivier nog op...

„Ik denk dat we jouw oom nog weleens erg dankbaar zullen zijn, voordat we dit goed en wel achter de rug hebben. Laat ons nu maar eens kijken wat ons te doen staat. We hebben een blik scheepsbeschuit en een vaatje water. Paul, wil jij dat onder je hoede nemen? Verdeel het in rantsoenen, zodat we voor drie — nee, laten we zeggen vier dagen genoeg hebben."

Wordt vervolgd

„Er zijn honderden van die eilanden. Misschien treffen we een van de oostelijke."

SPELEND

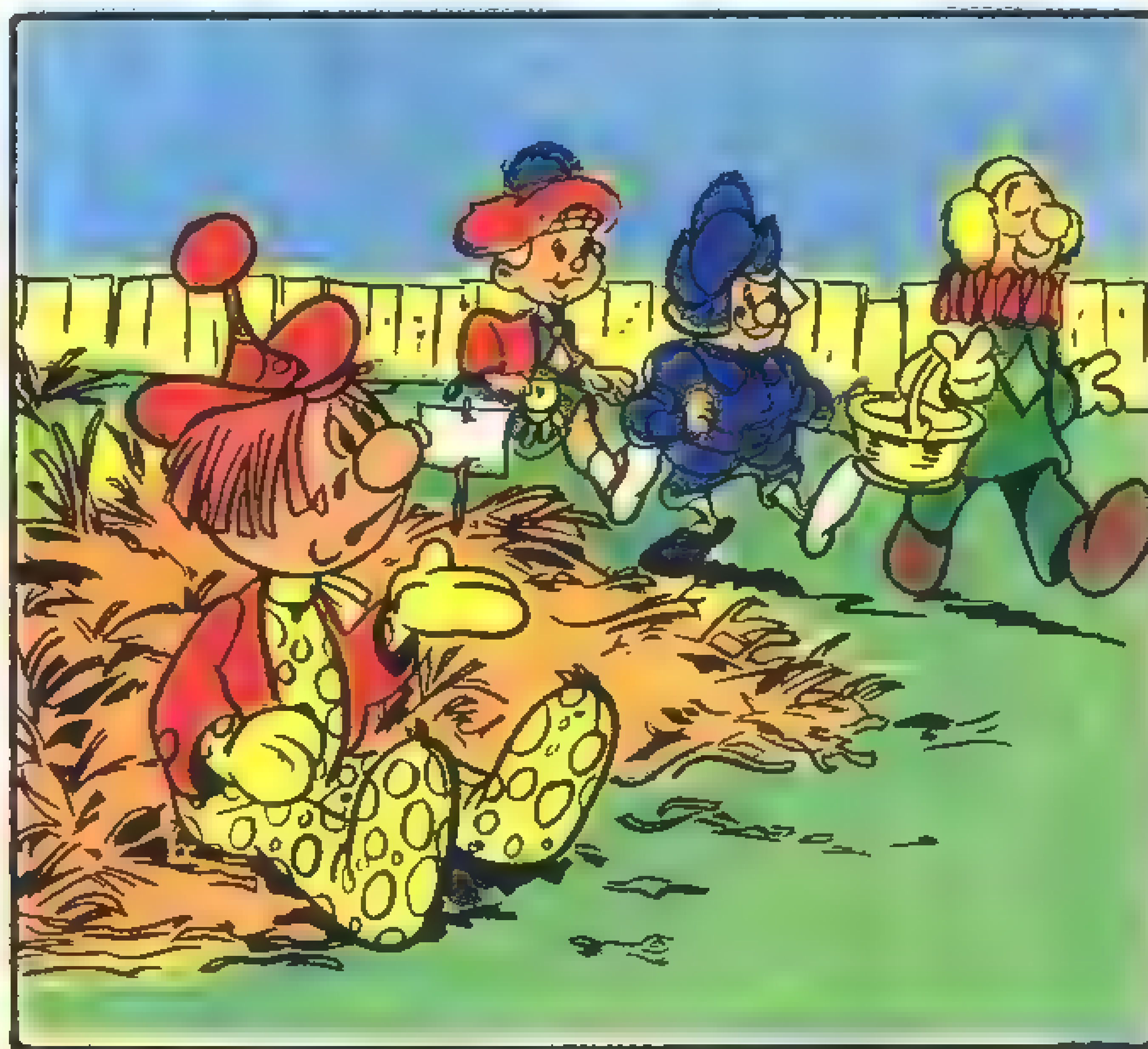
Op een dag wilde Dollie Dimpel in de tuin van haar huis een fancy-fair houden. Ze sprak met haar vrienden af, dat ze allemaal iets zouden meebrengen, dat dan op de fancy-fair zou worden verkocht. Terwijl zij en Tommie bezig waren met de voorbereidingen, kwam Willie Stropop aanwandelen.

„Hallo, Willie," zei Dollie. „Heb jij ook iets om op mijn fancy-fair te verkopen?" „O ja, natuurlijk wel," zei Willie en hij ging vlug naar huis. Zoals jullie weten, kan Willie aan bijna niets anders denken dan aan stro en dus pakte hij uit een kast een armvol stro en ging daarmee terug naar Dollie.

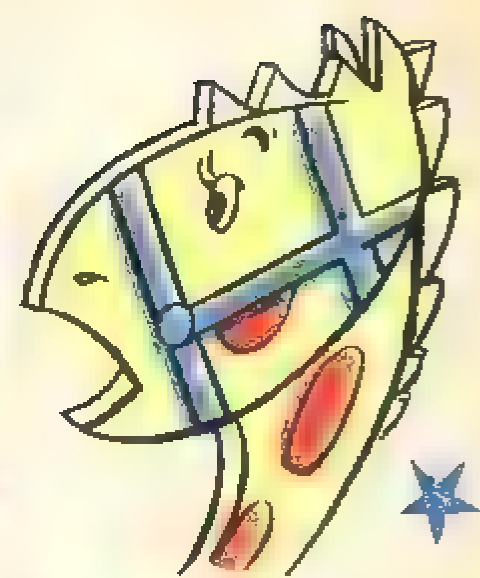

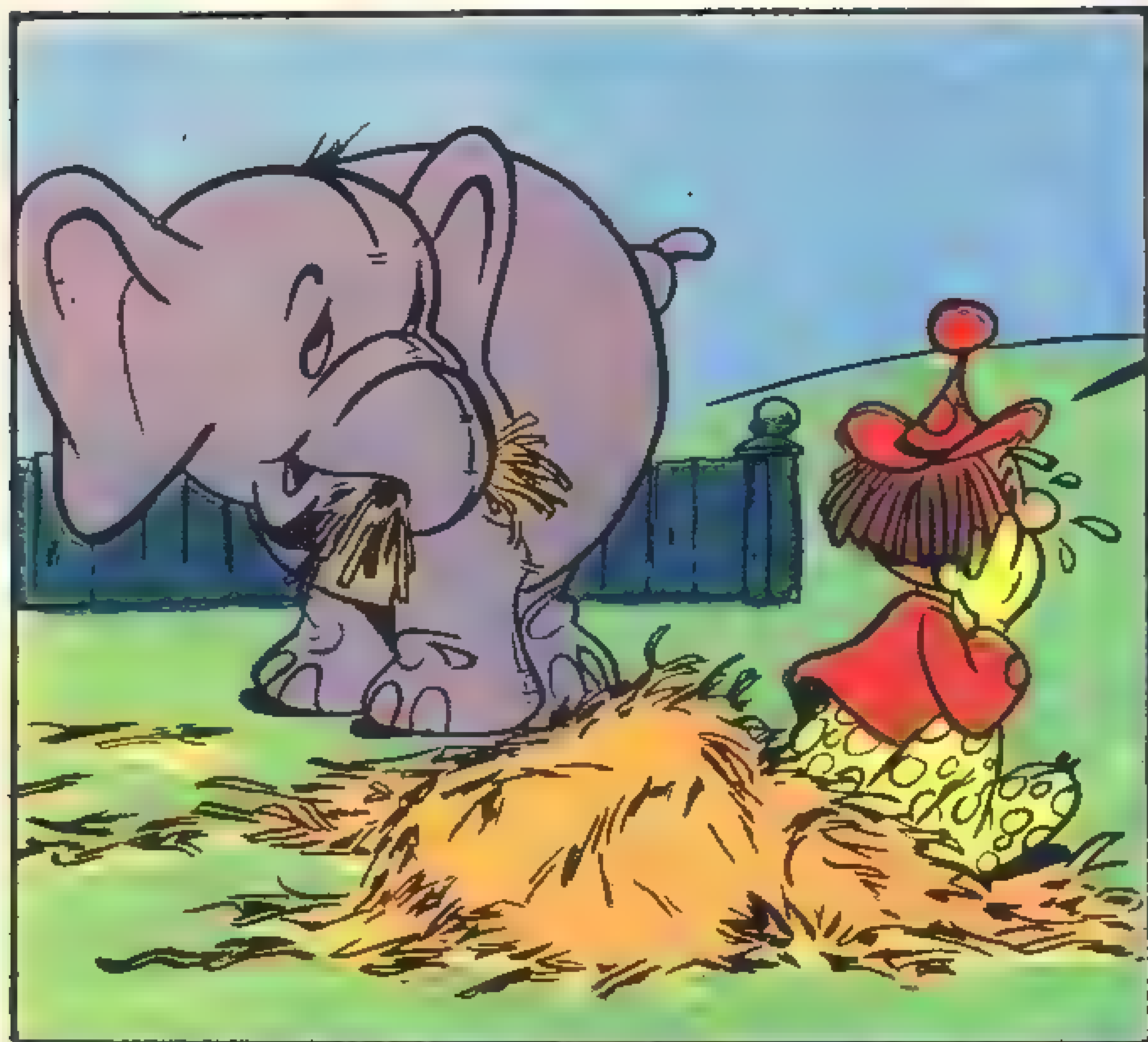
Toen Willie in Dollies tuin kwam, waren daar al een heleboel bewoners van Speelgoedstad en ze hadden allemaal iets meegebracht. Botermina bijvoorbeeld had een paar grote kazen meegebracht en Dollie zelf had voor een stel mooie vazen gezorgd. Willie vond de fancy-fair een leuk idee.

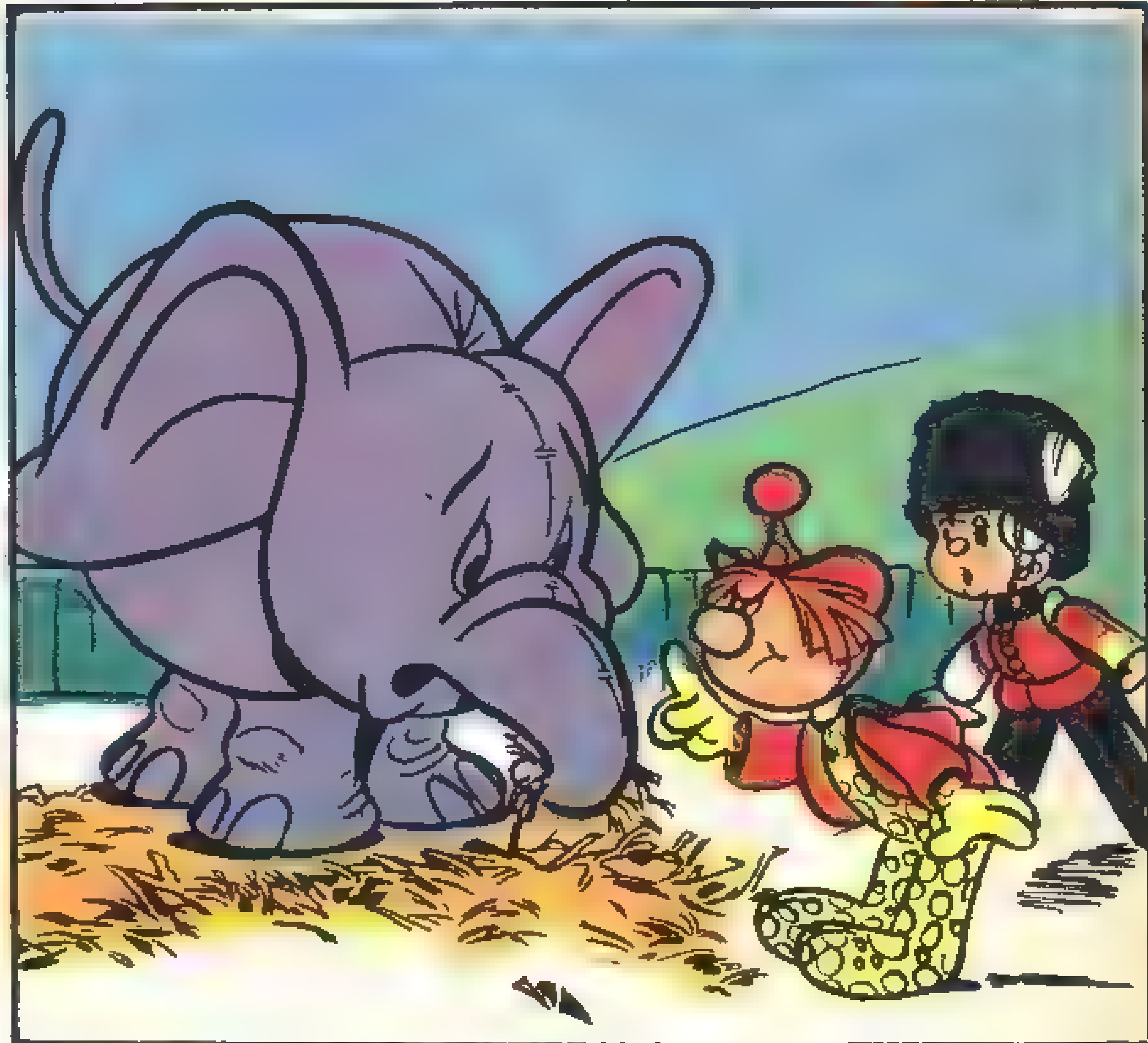
Hij legde zijn stro in een hoekje neer en ging erbij zitten. Wacht maar, dacht hij. Als ze straks mijn stro zien, komen ze vast allemaal een beetje bij me kopen! Maar daarin vergiste hij zich. Een heleboel inwoners van Speelgoedstad kwamen naar de fancy-fair, maar Willie liepen ze allemaal voorbij.

SPEELGOED

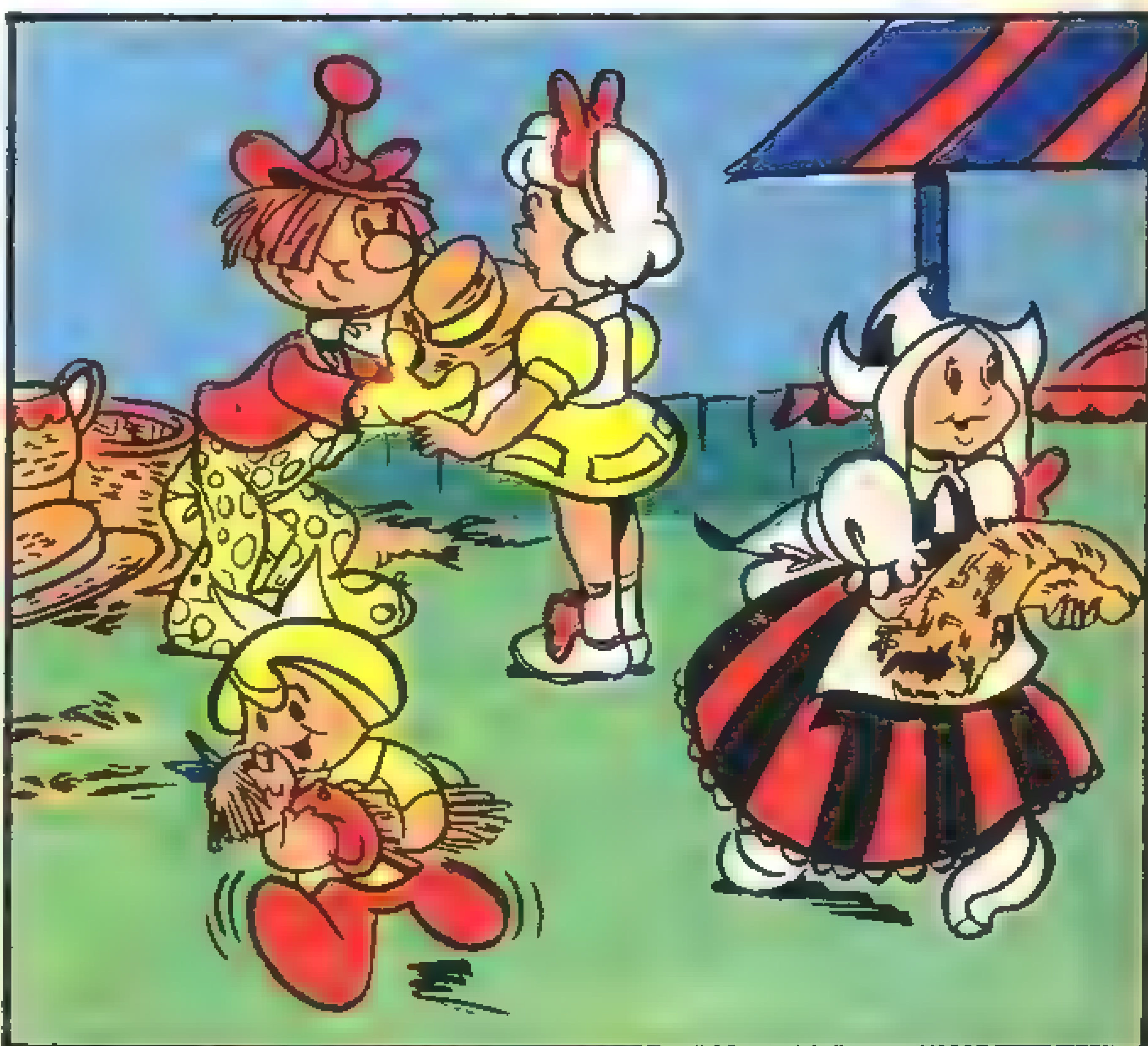
Natuurlijk vond Willie dat heel erg. Hij draaide zich om en ging zachtjes zitten huilen. Op dat ogenblik kwam Della de olifant voorbij. „Hee, wat een mooi stro ligt daar," bromde hij. „Aardig van Willie om het hier zo maar neer te leggen!" En meteen nam hij met zijn slurf een grote hap van het stro.

„Hm," bromde Della, terwijl hij het stro opat. „Dat smaakt prima!" En vlug liet hij zijn slurf weer zakken om een nieuwe voorraad stro te pakken. Toen draaide Willie zich om en zag wat Della deed. „Hee zeg," riep hij kwaad, „wil jij weleens van mijn stro afblijven, Della! Dat is niet om op te eten!"

Intussen was Tommie naderbij gekomen. Willie vertelde hem dat niemand zijn stro wilde kopen en dat hij dat heel erg naar vond. Tommie dacht even na en zei toen: „Je moet van dat stro iets maken, Willie. Dan zal iedereen vast komen kijken." En hij legde Willie uit hoe hij leuke dingen kon maken.

En Tommie had gelijk. Toen Willie een heleboel dingen van stro gemaakt had, kwamen van alle kanten kooplustigen toestromen. Ze hadden veel belangstelling voor de poppen, de hoeden en de matjes van stro en kochten allemaal wat. Al gauw moest Willie nieuw stro halen. En een plezier dat hij had!

Tom Corny wordt detective

DOOR HENK BOUWMAN

Als een grijze deken lag de mist die morgen van het jaar 1875 over Londen. Tom Corny zocht zich voetje voor voetje een weg over het modderige trottoir van Elms Street, terwijl hij goed oplette dat hij niet op de rijweg kwam en tegelijkertijd zijn oren spitste om eventuele obstakels op tijd uit de weg te gaan. Links van hem reden koetsen en wagens stapvoets voorbij en op het trottoir doemde zo nu en dan een schimmige figuur uit de mist op om er vlak daarna weer in te verdwijnen. Alle geluiden klonken gedempt en zelfs het geluid van de torenklok van Big Ben, waar Tom nu vlak bij was, drong maar vaag tot hem door. Voorzichtig schuifelde hij verder en toen hij nog twee straten was doorgelopen en een hoek was omgegaan, wist hij dat hij nu in Dakar Street moest zijn. Hij ging vlak langs de huizen lopen en al gauw zag hij de zwartmarmeren plaat naast de deur van nummer 168, waarop stond: Josias Brewer, particulier detective. Tom opende de deur, stapte vlug naar binnen en sloot de deur achter zich. Hij stond in een lange, marmeren gang en was blij dat hij de mist achter zich had gelaten en weer voor zich uit kon kijken. Hij trok zijn jas uit en hing hem aan de kapstok naast een bordje waarop stond: Bezoekers derde deur rechts. Vlug haalde hij een kam door zijn haar, veegde met zijn hand langs zijn natte voorhoofd en ging toen een deur binnen. Hij stond nu in een klein, langwerpig vertrekje, dat bijna helemaal werd ingenomen door een bureau en twee kasten. Op het bureau stond een koperen vogelkooi, waarin een felgekleurde papegaai zat. Ernaast lag een slordig afgescheurd briefje. Tom trok een lade open, nam er een paar sleutels uit en keek tegelijkertijd door de glazen wand, die het kamertje scheidde van een iets groter vertrek, waarin twee heren met elkaar stonden te praten. Tom zag dat de ene meneer Josias, zijn baas, was, maar de ander kon hij niet thuisbrengen. Het was een man met een grote snor en een bril op en hij was gekleed in een wijde regencape en een puntige hoge hoed. Tom ontsloot de deuren van de kasten en keek toen naar het briefje op het bureau. „Beste Tom," las hij, „wil je zo goed wezen om Brutus z'n kooi schoon te maken? Het arme dier kan zich niet meer verroeren van de rommel. En wil je tegen meneer Josias zeggen als dat ik wat later kom? Ben naar de tandarts. Gertie."

Tom verfrommelde het briefje tot een balletje papier en mikte het in de papiermand. Toen boog hij zich over de kooi en zei: „Zo, Brutus, wat zit je triest te kijken, ouwe jongen."

Hij pakte de kooi op en liep naar de deur. Hij ging de gang door naar het bijkeukentje en terwijl hij daar de kooi schoonmaakte, dacht hij aan Gertie, de werkster van meneer Josias, die nu bij de tandarts onder het mes zat, omdat ze geplaagd werd door een hevige kiespijn.

Toen Tom door de gang terugliep naar het kantoortje, ging de deur van het andere vertrek open en kwam de vreemdeling in de cape naar buiten, gevolgd door meneer Josias, die hem naar de voordeur bracht en uitliet. Even later stak meneer Josias zijn hoofd om de hoek van de deur en zei: „Morgen, Tom. Heb je Gertie ergens gezien?"

„Ze is naar de tandarts, meneer," zei Tom, terwijl hij de papegaai weer in de kooi deed en het deurtje sloot. „Ze had gisteren erge kiespijn, zodoende."

„O ja, nu herinner ik het me weer," zei meneer Josias. „Wat ik zeggen wou, Tom, ken jij die meneer die daarnet wegging?"

„Nee, meneer, ik geloof niet dat ik. . . "

„Donovan," zei meneer Josias. „De procuratiehouder van Teeding en Crump uit Burton Street. Je weet wel, die juweliers. Tja, het spijt me, dat ik hem teleur moest stellen. Zie je, hij kwam vragen of ik hem helpen wilde, vanavond, maar ik heb een afspraak, die ik onmogelijk. . . Enfin, niks aan te doen." Hij liep de gang in.

Tom pakte de kooi op en liep door de gang naar het aangrenzende vertrek. Daar zette hij de kooi op het kleine tafeltje bij het raam waar hij altijd stond en keek naar de mist, die als een gordijn over de tuin hing. Meneer Josias was aan zijn bureau gaan zitten en streek met zijn hand over zijn voorhoofd. „Tja," zei hij nadenkend, „dit bewijst weer eens dat ik het eigenlijk alleen niet meer afkan. De zaken gaan goed en daar ben ik blij om, maar het wordt te veel voor één man.

Hij verschoof de papieren op zijn bureau en pakte een pijp uit de asbak. „Weet je wat het is?" zei hij, terwijl hij met de steel van de pijp naar Tom wees, „eigenlijk voelde ik niet eens zo veel voor die opdracht van Donovan, maar ja, hij werkt bij een grote juwelierszaak en zulke klanten brengen geld in het laatje. Hij wilde niet naar de politie gaan, want daar heeft hij weinig vertrouwen in, zei hij."

Tom stond nog steeds bij het raam en keek naar de kleine, kale man aan het enorme bureau. Hij mocht meneer Josias erg graag en het werk bij de bekende detective beviel hem prima, al had hij nog nooit helemaal alléén een zaak onder handen mogen nemen. Opeens kwam er een idee bij hem op. Hij deed een paar passen naar voren en keek zijn baas aan. „Meneer Josias," zei hij, „zou ik niet. . . Ik bedoel: als ik nu eens. . . "

De man aan het bureau legde zijn pijp neer en keek de jongen oplettend aan. „Jij, Tom?" vroeg hij. „Wil je zeggen, dat jij dat zaakje alleen. . . Maar je weet nog niet eens waar het over gaat."

Dat was waar. Tom had er geen ogenblik bij stilgestaan. Hij bloosde en begon een beetje onzeker te lachen.

Meneer Josias trok een vel papier naar zich toe en raadpleegde de aantekeningen daarop. Toen schudde hij zijn hoofd. „Nee, Tom, dit is een zaak, die je niet alleen aankunt. Je hebt er nog niet de nodige ervaring voor. Maar je mag natuurlijk gerust weten waarover het gaat. Kijk, meneer Donovan kwam me vertellen, dat hij vanavond om acht uur een partij kostbare diamanten moet afleveren bij een klant van zijn firma in Sexton. Hij heeft niemand die met hem mee kan gaan en hij durft dat hele eind niet goed alleen, wat me niet verbaast als ik bedenk wat voor een kostbare last hij bij zich heeft."

„Dus hij wilde alleen maar iemand mee hebben als begeleider. . ."

„Ja, alleen ter begeleiding. Goed beschouwd dus een baantje voor de politie, maar je weet hoe hij over de politie denkt. Nu kan er onderweg natuurlijk van alles gebeuren, dat snap je, en dat maakt de zaak juist zo gevaarlijk. De winkelbedienden van de zaak van Teeding weten van het transport af en zij kunnen best de een of andere struikrover een tip geven en dan heb je de poppen aan het dansen. Als ik tijd gehad had, had ik de opdracht waarschijnlijk aangenomen, maar nu, nee, ik heb gezegd dat ik het niet kon doen. . . "

Op dat ogenblik ging de deur van het vertrek open en kwam een dikke, blozende vrouw binnen. Ze droeg een grote hoed met een bloemetjesrand en een brede omslagdoek. „O, het was verschrikkelijk," riep ze, terwijl ze haar handen bij de kachel hield en over elkaar wreef. „Het was verschrikkelijk, meneer Josias, in één woord verschrikkelijk. Maar hij is eruit," vervolgde ze in één adem, terwijl ze triomfantelijk op haar onderkaak wees.

„Gertie, Gertie," riep de papegaai, die zich tot nu toe nog niet had laten horen. „Ha, die Gertie."

„Dag, mijn lieve Brutus," zei ze. „Heb je me gemist, jongen?" Ze zette met een vlug gebaar haar hoed af en zei: „Ik zal eens gauw koffie gaan maken. U zal er wel trek in hebben, meneer Josias."

„Hm," zei meneer Josias, toen Gertie de kamer verlaten had, „waar was ik ook al weer? O ja, de zaak Donovan. Dat gaat dus niet door, hè?"

Tom schraapte zijn keel en klemde zijn handen in elkaar. „Maar. . ." zei hij haperend, „weet u zeker, dat ik niet. . . "

Meneer Josias stond op van zijn bureau, pakte zijn pijp op en liep naar het raam. „Ja, Tom, ik heb natuurlijk wel aan de mogelijkheid gedacht, maar zoals ik al zei: ik ben bang, dat je nog niet genoeg ervaring hebt in dat soort dingen. Geloof me, als je het onderweg aan de stok krijgt met de een of andere gauwdief, dan kan het er heet aan toe gaan. . ."

„O, maar ik ben niet bang," zei Tom. „Dat weet u toch wel? Toen met die zaak Crawford, toen heb ik toch ook. . ."

Meneer Josias streek met zijn hand over zijn hoofd en keek de jongen lange tijd zwijgend aan. Toen liep hij naar de vogelkooi en legde zijn hand op de spijlen. „Wat denk je, Brutus," zei hij, „als Tom zo aanhoudt, zouden we het dan maar moeten wagen? Tenslotte moet hij er toch één alleen op uit. . ."

De papegaai draaide zijn gele ogen van de een naar de ander, maar zweeg. Op dat ogenblik kwam Gertie binnen met een blad met twee kommen dampende koffie en meneer Josias en Tom dronken ze staande leeg. Toen meneer Josias zijn kom op het blad had teruggezet, legde hij zijn hand op de schouder van de jongen en streek met de andere langs zijn donkere bakkebaarden, iets dat hij altijd deed, als hij een gewichtige beslissing nam. „Tom, jongen," zei hij, „als je het zelf aandurft, dan moet het maar. We kunnen alleen maar hopen dat je het er goed afbrengt en dat ik je hier heelhuids terugkrijg. Veel succes en maak mijn naam niet te schande."

Tien minuten later was Tom door de mistige straten op weg naar de juwelierszaak van Teeding en Crump in Burton Street. Toen hij de envelop, die meneer Josias hem had meegegeven, aan de heer Donovan had overhandigd, maakte deze hem open, las de inhoud en begon te glimlachen. „Jongeman," zei hij, „ik ben blij dat je de opdracht aanneemt."

Tom knikte en keek de ander belangstellend aan. Donovan was een man van middelbare leeftijd, hij had een blozend gezicht en om zijn ogen zag Tom kleine rimpeltjes. Hij droeg een klein brilletje en op zijn borst was een grote, gouden horlogeketting zichtbaar. Donovan ging achter een bureau zitten en legde zijn handen tegen elkaar. „Kijk, Tom," zei hij. „Ik mag toch wel Tom zeggen, hè? Goed, ik ben van plan vanavond om half zeven van hier te vertrekken. De afspraak is dat ik rond acht uur bij de klant in Sexton ben en als de mist vóór die tijd niet optrekt, zal de koetsier zeker anderhalf uur nodig hebben. Ik hoop dat ik in Sexton gauw klaar ben, dan kunnen we, laat eens kijken, zo tegen half tien weer hier zijn. De diamanten doe ik in een linnen zakje en het lijkt me het beste, dat jij die bij je houdt. Mocht er iets gebeuren, dan zullen ze natuurlijk denken, dat ik ze heb. Nou, dat is het dan. Tot vanavond half zeven, Tom."

Om half zes die avond verliet Tom het kantoor van meneer Josias en ging naar zijn kamer. De mist hing nog steeds even dik in de straten en het zag er niet naar uit, dat hij gauw zou optrekken. Thuisgekomen at Tom vlug zijn eten op, verkleedde zich en een paar minuten over zes was hij al op weg naar Burton Street. Hij voelde zich opgewonden en zenuwachtig. Vanavond zou hij voor het eerst zelfstandig optreden als detective. Als alles goed ging, zou meneer Josias hem misschien wel officieel tot zijn assistent benoemen en zou er op de marmeren plaat in Dakar Street komen te staan: Brewer en Corny, particuliere detectives. Als dat eens waar was. . .

Op de hoek van Burton Street doemde een figuur uit de mist op.

Tom keek op en zag dat meneer Donovan naast hem stond. Ze liepen samen naar de juwelierswinkel en gingen naar binnen. Terwijl Tom in de winkel wachtte, ging meneer Donovan een kantoortje binnen en kwam even later terug met een blauw-linnen zakje, dat hij Tom met een plechtig gebaar overhandigde. Tom nam het aan, stak het in de linkerbinnenzak van zijn jas en voelde nog eens goed of het daar veilig zat. Bijna op hetzelfde ogenblik kwam met veel geratel een koets voorrijden en meneer Donovan en Tom liepen naar buiten. De koetsier, een oudere man met een muts diep over zijn oren en dikke, wollen wanten aan, kwam van de bok en hield het portier van de koets voor hen open. „Slecht weer, heren," bromde hij. „Ik vrees dat we niet voor achten in Sexton zijn. Je kunt geen hand voor ogen zien."

„Doet u maar kalm aan," zei meneer Donovan vriendelijk. „Als we een paar minuten later aankomen, is dat ook geen ramp." Met deze woorden stapte hij in, gevolgd door Tom, waarna de koetsier het portier achter hen sloot.

De reis verliep erg eentonig. Door de mist en het slechte weer was het uitzicht bijna helemaal belemmerd en ofschoon meneer Donovan zo nu en dan iets vertelde, was Tom veel te opgewonden om goed te luisteren. Tenslotte zat hij in deze koets om een fortuin aan diamanten te bewaken en de mogelijkheid dat ze onderweg overvallen zouden worden, was helemaal niet denkbeeldig.

Halverwege de reis, even voorbij Exling, trok de mist ineens op, maar de schemering was al ingevallen, zodat er buiten toch weinig te onderscheiden viel. Meneer Donovan keek op zijn horloge en zei dat het bij half acht was en dat ze, nu de mist was verdwenen, zeker op tijd zouden komen. Na die mededeling sloot hij zijn ogen en leunde achterover in de kussens Tom voelde voor alle zekerheid nog eens in zijn linkerbinnenzak. Het zakje zat er nog.

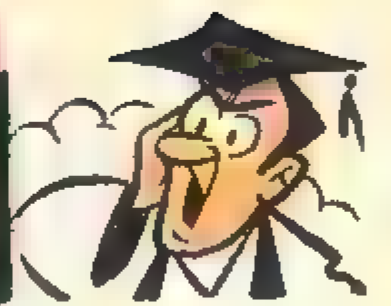
Het liep tegen acht uur toen de lichten van Sexton zichtbaar werden. De koets

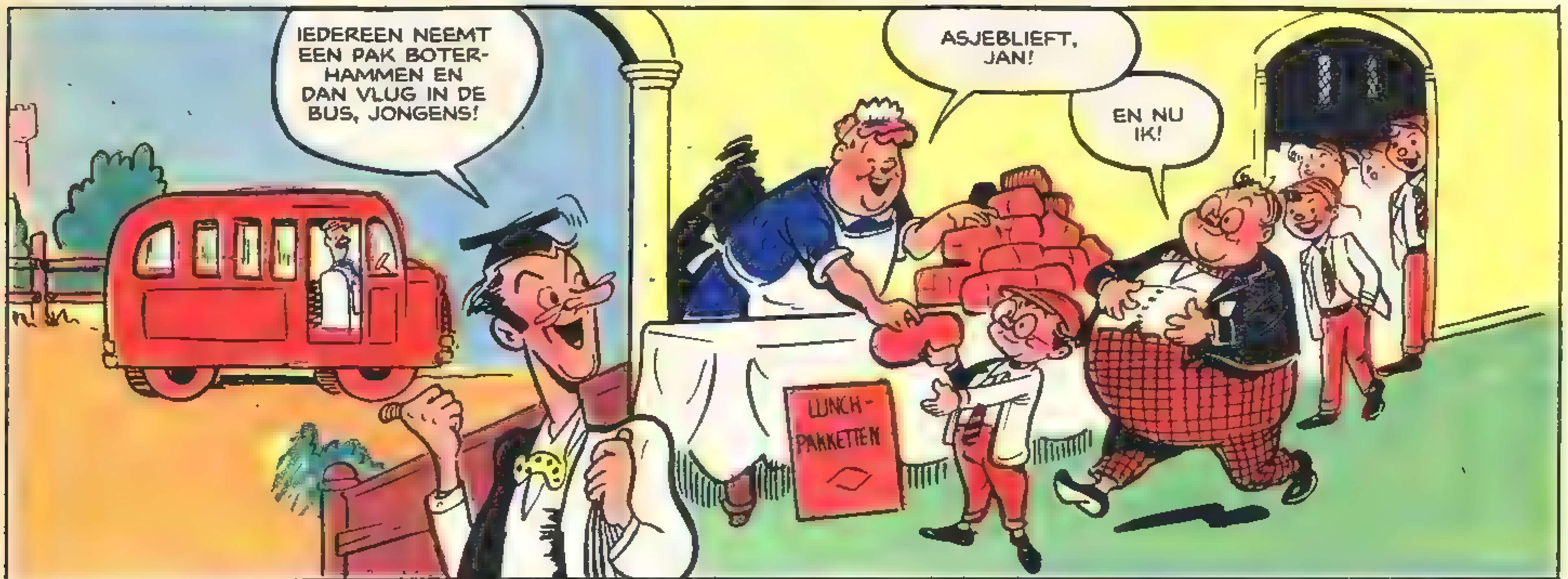
Vervolg op blz. 19

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

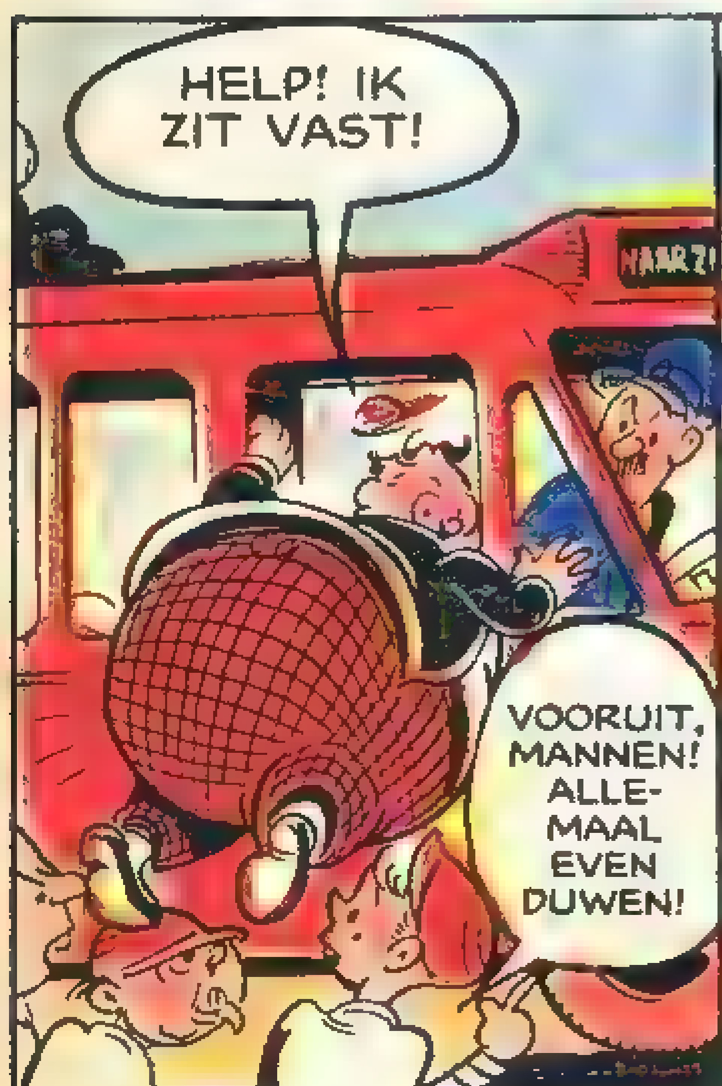

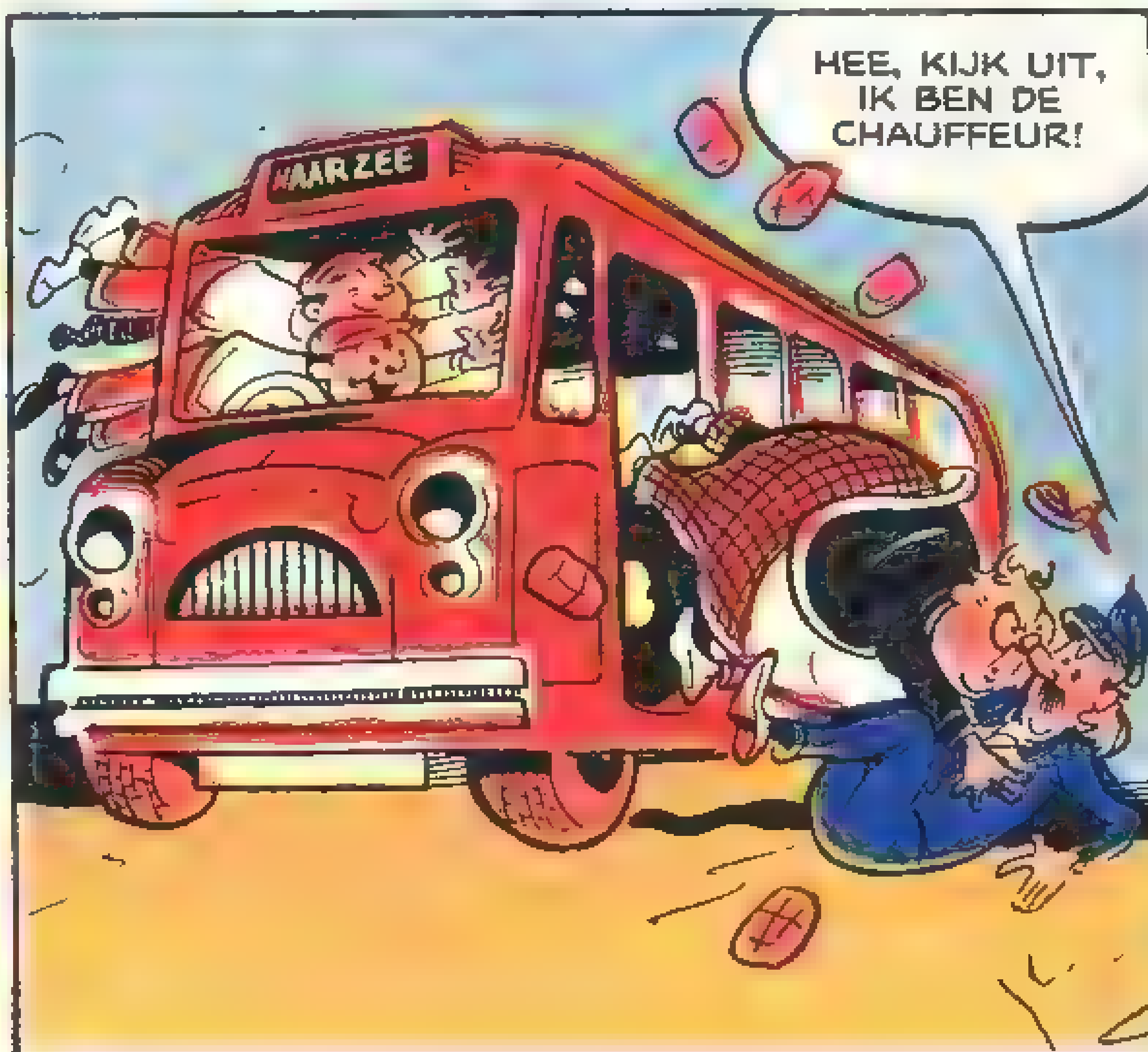

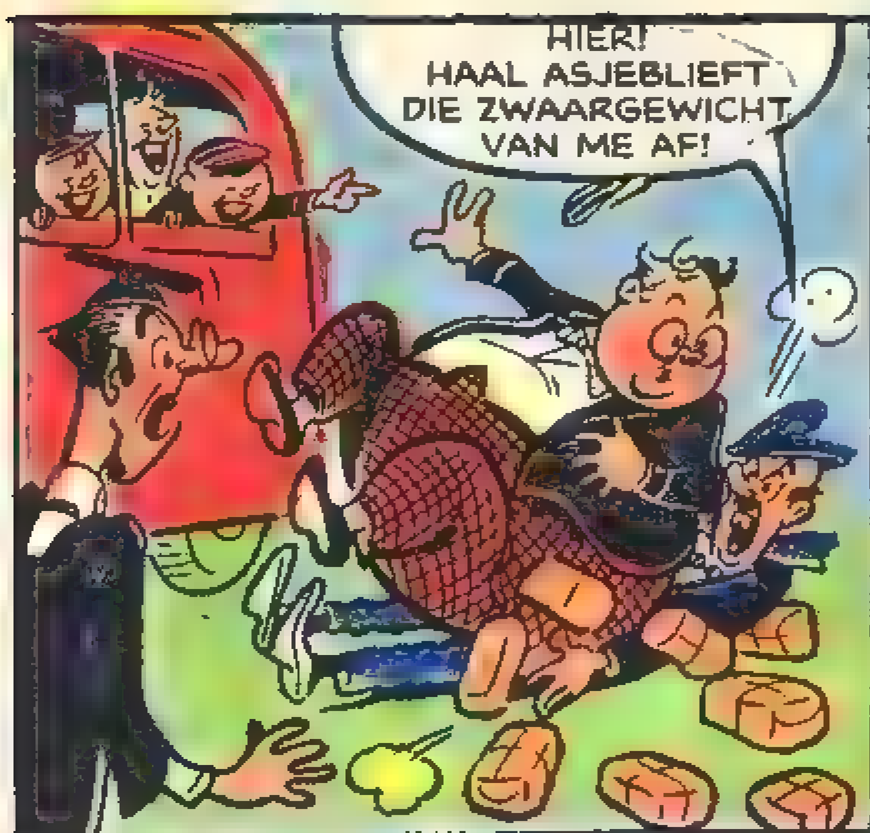

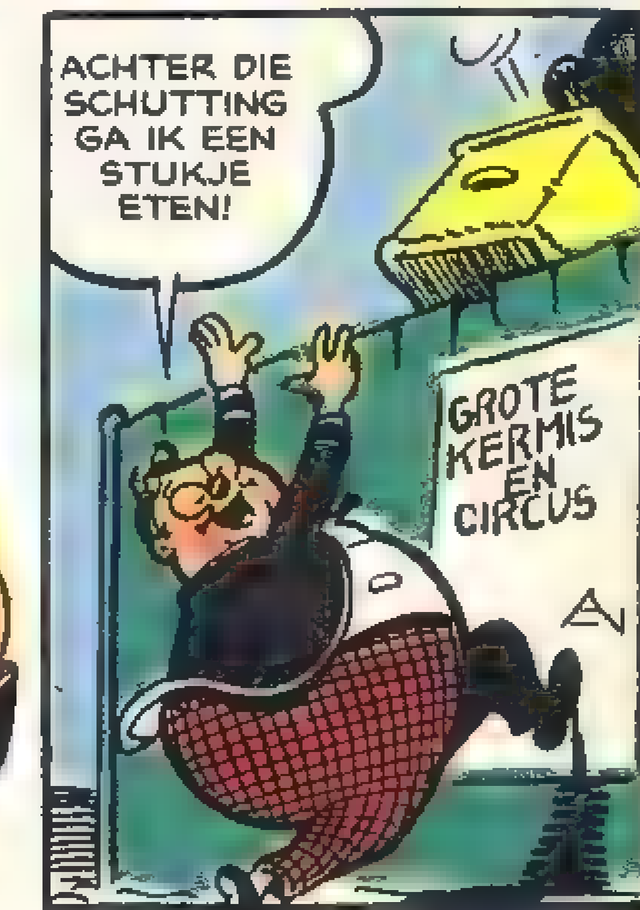

HIER! HAAL ASJEBLIEFT DIE ZWAARGEWICHT VAN ME AF!

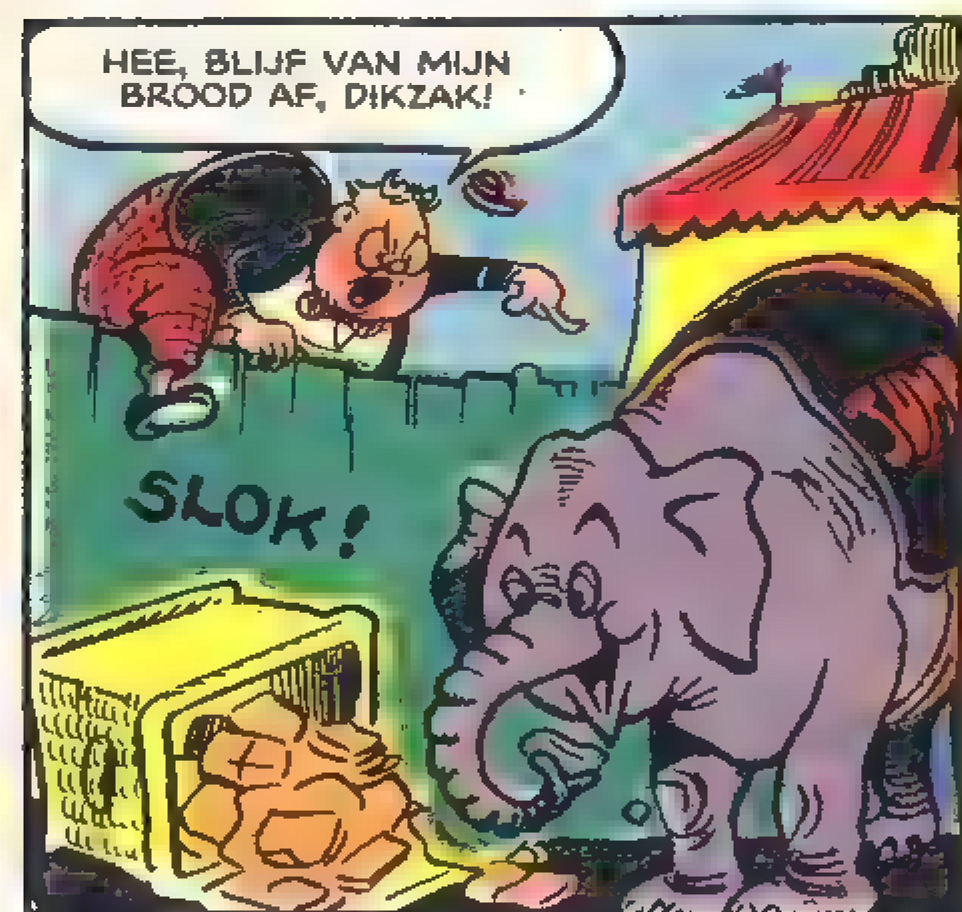

ZOEKEN JULLIE MAAR EEN ANDERE BUS! IK HEB ER GENOEG VAN!
NU KUNNEN WE GAAN LOPEN! VOOR STRAF DRAAG JIJ DEZE MAND MET BOTERHAMMEN, BILLIE!

EEN TIJDJE LATER...
WE ZIJN DOODOP, MENEER! KUNNEN WE NIET LIFTEN?
HET IS TE PROBEREN!

WAT? IEDEREEN MAG MEERIJDEN BEHALVE IK!
WACHT JIJ MAAR TOT ER EEN VERHUISWAGEN LANGSKOMT, BILLIE!
TOT ZIENS OP HET STRAND!

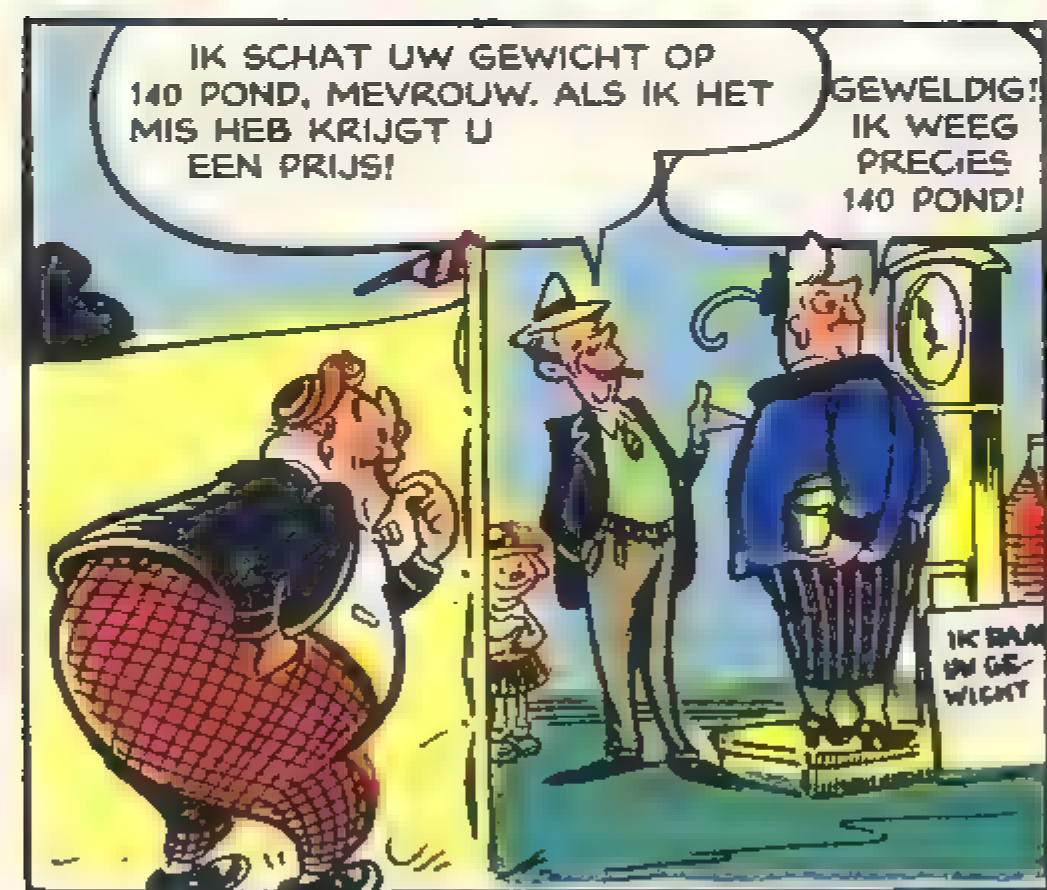

HA, HA, DE SUFFERDS HEBBEN VERGETEN, DAT IK HUN BOTERHAMMEN HEB!

ACHTER DIE SCHUTTING GA IK EEN STUKJE ETEN!
GROTE KERMIS EN CIRCUS

HEE, BLIJF VAN MIJN BROOD AF, DIKZAK!
SLOK!

WAT IS ER AAN DE HAND, JONGEMAN?
DIE OLIFANT VAN U HEEFT AL MIJN BROOD OPGEGETEN! IK EIS SCHADEVERGOEDING!

ASJEBLIEFT, HIER IS GELD! DENK JE DAT HET GENOEG IS?
O, JA ZEKER, MENEER!

IK SCHAT UW GEWICHT OP 140 POND, MEVROUW. ALS IK HET MIS HEB KRIJGT U EEN PRIJS!
GEWELDIG! IK WEEG PRECIES 140 POND!
IK RAAD UW GEWICHT

KUNT U MIJN GEWICHT RADEN? IK BEN EEN SCHOOLJONGEN.
EEN SCHOOLJONGEN? DAN WEEG JE 80 POND!

HET LIJKT ER NIET OP! KOM MAAR OP MET JE PRIJS!
HEE, GA VAN DIE WEEGSCHAAL AF VOOR HIJ KAPOT IS!
IK RAAD UW GEWICHT

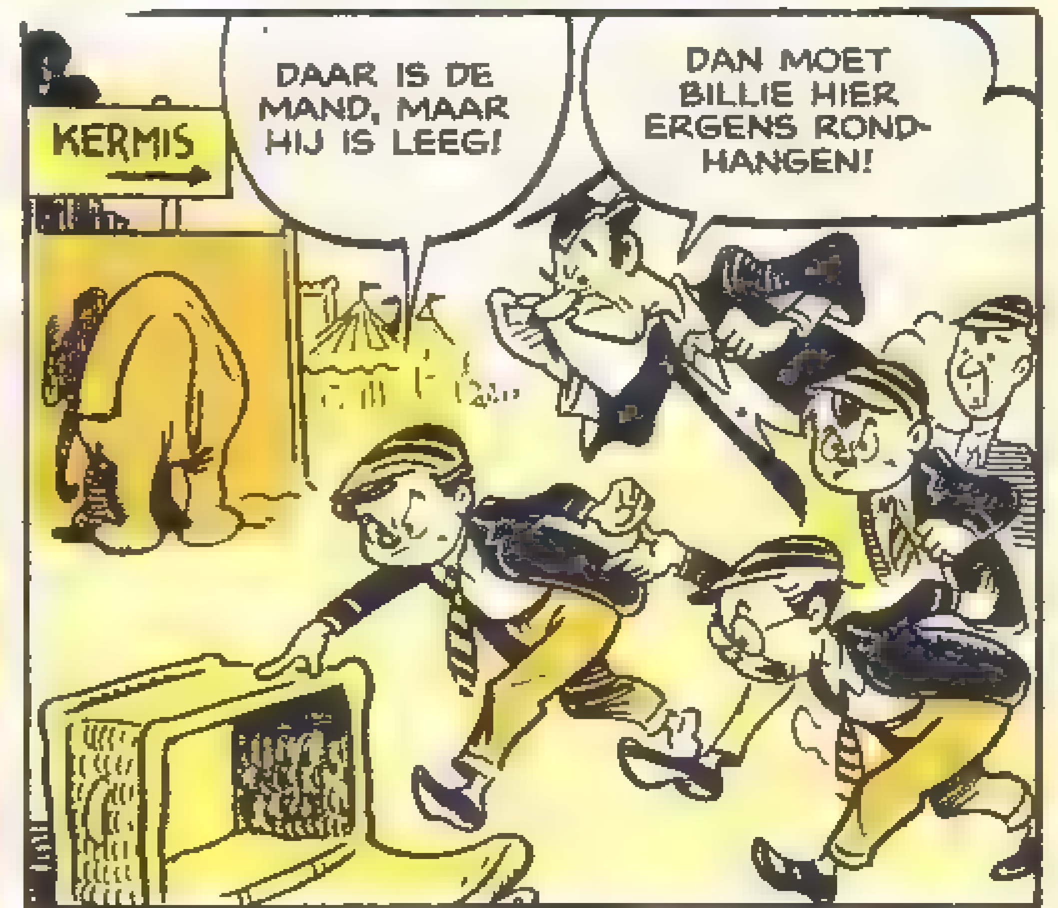

INTUSSEN OP HET STRAND...

Vervolg van blz. 15

Tom Corny wordt detective

draaide van de grote weg af en reed een hobbelige zijweg in en op datzelfde ogenblik opende meneer Donovan zijn ogen. Hij keek even vragend om zich heen en glimlachte. „Ik geloof dat we er bijna zijn," zei hij. „Nou, het is nogal een rustige reis geweest, hè?"

Tom knikte en hij vroeg zich af of de luchtige opgewektheid van meneer Donovan echt of gespeeld was. De koets reed door een paar diepe kuilen, zodat ze onzacht heen en weer geslingerd werden, en sloeg daarna weer een andere weg in. Meneer Donovan zei: „Mijn klant woont niet in Sexton zelf. Zijn huis staat een paar kilometer verderop in de richting van de zee. We zijn er zo."

Tom bracht zijn hoofd vlak voor het ruitje en tuurde naar buiten. De maan was opgekomen en verlichtte het landschap flauw. Op een gegeven ogenblik maakte de koets een scherpe bocht en reed een dicht bos in. Vlak voorbij de bocht begon aan de linkerkant een smalle, modderige zijweg, maar de koets reed verder. Toen Tom weer recht ging zitten, zag hij dat meneer Donovan zich voor het andere raampje gebogen had. Opeens pakte hij zijn paraplu en gaf er een paar korte, harde tikken mee tegen de voorwand van de koets. Bijna op hetzelfde ogenblik vertraagde de gelijkmatige draf van de paarden en even later kwam de koets tot stilstand.

„Zijn we er?" vroeg Tom.

„Bijna," antwoordde meneer Donovan. „Het huis van mijn klant staat aan een zijweg hier vlakbij, maar ik vrees dat die weg op het ogenblik erg slecht is en daarom lijkt het me beter dat we het laatste stukje lopen. Stel je voor dat de koets vastloopt." Na die woorden deed hij de deur open en stapte uit. Tom volgde zijn voorbeeld. Toen hij op de weg stond, zag hij dat deze aan beide kanten door dicht bos werd omgeven. Van een huis was nergens een spoor te bekennen. De koetsier was van de bok geklommen en stond met Donovan te praten. Toen Tom naar hen toe kwam, zei Donovan: „Kom maar, ik heb met de koetsier afgesproken dat hij hier op ons zal wachten. Wij lopen het laatste eindje."

Naast Donovan stapte Tom over de weg, die flauw beschenen werd door de maan. De toppen van de bomen ruisten zacht in de avondwind en van de Londense mist was hier geen spoor te bekennen. Het was koud, maar de lucht was zuiver en prikkelend. Aan de rechterkant zag Tom opeens een zandweg. „Dat is de inrit van het huis," zei Donovan. „Je kunt het aanstonds zien."

Tom tuurde in de verte en meende inderdaad een zwart silhouet te zien. Op hetzelfde moment stokte zijn adem in zijn keel. Aan de kant van de weg klonk een heftig geritsel, gevolgd door luid gekraak van takken. Tom was blijven staan en tuurde in de duisternis. Donovan, die een paar stappen was doorgelopen, bleef nu ook staan. Opeens sprong een gestalte midden op de weg. Tom kon het gezicht van de man niet onderscheiden. Hij was lang, droeg een hoed met brede rand en had een masker voor de onderste helft van zijn gezicht. Wat nu volgde gebeurde in een oogwenk. De man kwam op Tom af en greep hem bij zijn schouders beet. Tom wilde juist uithalen om zijn aanvaller een directe rechtse te geven, maar de man sprong opzij, zodat de slag miste en Tom de grootste moeite had om zijn evenwicht te bewaren. Het volgende ogenblik voelde hij de armen van de man om zich heen, zodat hij zich bijna niet meer bewegen kon. Toen liet de man even onverwacht als hij zijn aanval begonnen was weer los. Een ogenblik stond Tom beduusd en volkomen verrast rond te kijken. Toen hij weer in staat was om tot actie over te gaan, verdween de onbekende juist met een reuzensprong tussen de bomen. Alles was zo vlug in zijn werk gegaan dat Tom enige seconden nodig had om tot zich te laten doordringen wat er eigenlijk was gebeurd. Terwijl hij naar de bosrand liep en zonder veel hoop in de duisternis tuurde, drong een afschuwelijke gedachte tot hem door: Het zakje met de diamanten. Vliegensvlug stak hij zijn hand in zijn linkerbinnenzak... Leeg. Hij probeerde de rechterzak en de buitenzakken van zijn jas... Leeg. Het zakje met de diamanten was gestolen...

Tijdens het korte gevecht had Tom geen tijd gehad om op meneer Donovan te letten, maar nu viel het hem op, dat de man nog precies op dezelfde plaats stond waar hij zoëven was blijven staan. Hij had zijn handen verborgen onder zijn wijde cape en staarde naar het bos. Een ogenblik vroeg Tom zich af of Donovan eigenlijk wel besefte wat er was gebeurd. Hij rende naar hem toe en riep: „Meneer Donovan, de diamanten zijn gestolen. We moeten meteen gaan zoeken. Misschien kunnen we die kerel nog inhalen. Als we lang aarzelen, is hij gevlogen." Hij wachtte niet op het antwoord, maar holde regelrecht het bos in. Pas toen hij een eindje gelopen had, begreep hij dat het onbegonnen werk was. Het was tussen de bomen aardedonker. Takken sloegen hem van alle kanten in het gezicht en hij struikelde een paar maal over uitstekende wortels en doornstruiken. Na een paar minuten gaf hij het op en keerde terug naar de weg. Toen hij daar aankwam, zag hij dat Donovan ook een poging gewaagd had om in het bos door te dringen, maar dat hij niet verder was gekomen dan de eerste rij bomen. „Het is onbegonnen werk, meneer," riep Tom buiten adem. „Je komt in het bos geen meter vooruit."

De juwelier antwoordde iets onverstaanbaars en kwam terug. Hij mompelde voor zich heen en Tom meende „jammer" en „wat nu?" te verstaan.

Toen ze terugliepen in de richting van de koets, schoot Tom plotseling iets te binnen. Eén ding had hij over het hoofd gezien en als goed detective mocht je nóóit iets over het hoofd zien... Meteen liet hij de juwelier alleen en holde naar de

Vervolg op blz. 26

6

Het geheim van de groene woonwagen

door Stephen Mogridge

KORTE INHOUD: *Dick en Basil Sullivan logeren met hun ouders in een caravankamp in Cornwall. Zij sluiten vriendschap met een jongen uit de buurt: Yves Trettan. Samen met hem bekijken ze vanaf een heuvel een raketbasis en maken de lancering mee van een raket, die echter mislukt. Even later ontdekken ze in een bos een woonwagen en maken kennis met de bewoner, een zigeuner. De jachtopziener van Het Smokkelaarsnest, een villa in de buurt, verschijnt ten tonele en wil de zigeuner wegjagen, echter zonder succes. Er vindt weer een lancering van een raket plaats, die ook nu weer mislukt. Dick krijgt een vermoeden, dat zich iemand in de woonwagen verborgen houdt, en dit vermoeden wordt bevestigd. De jongens maken kennis met een tweede zigeuner en Dick ontdekt dat de woonwagen een dak van doorzichtig plastic heeft. Zijn pogingen om een kijkje in de wagen te nemen mislukken. Basil heeft gehoord dat er in de tuin van Het Smokkelaarsnet zwarte irissen bloeien en wil ze gaan bekijken.*

Welnee, jongen. Dat lijkt me een uitstekend idee," antwoordde meneer Sullivan glimlachend. „Ze kunnen je hoogstens een grote mond geven en je kunt van mij aannemen, dat je je daar nooit iets van hoeft aan te trekken. Ik herinner me nog als de dag van gisteren hoe ik in de oorlogsdagen met mijn tank dwars door een rozentuin reed. Dat was in Normandië en ik moest uit strategisch oogpunt die route nemen. Maar toen heb ik toch een grote mond gehad, jongen. Ik zal het mijn hele leven lang niet vergeten. We waren ongeveer halverwege die tuin, toen er plotseling een meisje voor onze tank sprong en ons begon uit te maken voor alles wat lelijk was, omdat we haar rozen vernield hadden. Ze ging zo vreselijk tekeer, dat de motor van mijn tank erdoor afsloeg."

„En wat deed u ?" vroeg Basil, hoewel hij heel goed wist wat het antwoord was, omdat zijn vader hetzelfde verhaal al tientallen keren verteld had.

„Ik klom uit mijn tank," zei meneer Sullivan, „sloeg mijn armen om het meisje heen en binnen een paar seconden was alles weer koek en ei. Nietwaar, Nicole ?"

Mevrouw Sullivan lachte.

„Onze eerste ontmoeting was inderdaad nogal stormachtig, John. Maar je had mijn hele tuin ook vernield met die grote tank. En ik vind nog steeds, dat je beter over het pad had kunnen komen."

Meneer Sullivan grinnikte jongensachtig.

„Ik ben in ieder geval blij dat ik dat niet gedaan heb." Hij gaf Basil een knipoog. „Waarmee ik maar wil zeggen, jongelui, dat je nooit bang hoeft te zijn voor een grote mond. En nu ga ik lekker een paar uurtjes lezen. Succes met de jacht op de zwarte iris."

„Dank u, vader," zei Basil. Hij hing de verrekijker om zijn nek en liep achter zijn oudere broer de caravan uit.

„Breng een paar van die zwarte irissen

voor me mee als je kunt!" riep mevrouw Sullivan haar zoons na. ,,En zorg dat jullie op tijd terug zijn voor het eten!"

Yves stond al op hen te wachten bij het begin van het pad, dat naar het Gibbetdal liep, en Dick vertelde hem meteen van Basils plan om een bezoek te brengen aan *Het Smokkelaarsnest*.

,,En wou je daar dan gewoon aanbellen en vragen of je alsjeblieft even die zwarte irissen mag zien?" vroeg Dick verbaasd.

Basil knikte.

,,Ja. Waarom niet? Ik voel er heel weinig voor weer als een dief binnen te dringen. Die meneer Jackson leek me trouwens een heel aardige man en ik ben ervan overtuigd, dat hij ons heus niet nijdig van de deur zal wegsturen. Ik begin met te zeggen dat ik gek ben op katten en dan is hij natuurlijk al meteen als was."

,,Ik geloof ook niet dat je bang hoeft te zijn voor meneer Jackson, maar ik dacht aan de gorilla," zei Yves somber. ,,En die laat zich niet paaien met een smoesje over katten."

Dick zuchtte.

,,Yves, waarom heb je Basil niet wijsgemaakt dat er zwarte irissen bloeien onder die woonwagen. Dan zou hij meer belangstelling gehad hebben voor dat geheimzinnige gedoe daar op die open plek naast het bos. *Ik* vind het helemaal niet nodig mijn tijd te verdoen met een bezoek aan *Het Smokkelaarsnest*."

,,Dan ga ik alleen!" zei Basil op vastberaden toon.

,,O nee! We gaan natuurlijk met je mee," antwoordde Dick. ,,En als we er vandaan komen, lopen we meteen door naar het plekje van onze zogenaamde zigeuners. Okee?"

,,Okee," zei Basil. ,,En jullie moeten echt niet denken, dat ik geen belangstelling heb voor het geheimzinnige gedoe van die kerels, want dat heb ik wel degelijk. Ik geloof alleen niet dat we ooit de kans krijgen die woonwagen binnen te dringen."

,,Ik heb onder het eten nog eens zitten piekeren," zei Yves. ,,En ik vraag me af of ze in de woonwagen misschien een gevangene verbergen. . ."

,,Een gevangene!" Dick keek een ogenblik peinzend voor zich uit. ,,Dat we daar nog niet eerder aan gedacht hebben!"

Basil haalde zijn schouders op. ,,Waarom zou een gevangene een bel laten rinkelen?"

,,Misschien ging die bel uit zichzelf rinkelen, omdat. . . omdat de gevangene probeerde te ontsnappen of zich wilde loswringen uit zijn touwen." Dicks fantasie ging al weer op de loop en de mogelijkheid, dat hij een gevangene zou kunnen bevrijden, maakte de zaak alleen nog maar aantrekkelijker voor hem.

,,Kom, jongens!" zei hij. ,,Laten we dat bezoek aan *Het Smokkelaarsnest* zo snel mogelijk afhandelen, dan hebben we dat vast gehad."

Hij liep in de richting van de brede oprijlaan, die badend in het zonlicht voor hen lag, en Basil en Yves volgden hem op de voet.

Toen ze voor de deur stonden, nam Basil als vanzelfsprekend de leiding.

,,Ik doe het woord, jongens," zei hij. En hij liep de stenen trap op en stak een hand uit om op de bel te drukken.

Maar op datzelfde moment kwam de oude meneer Jackson met korte, vinnige stapjes uit de tuin op hen af. Drie dikke Siamese poezen slopen rond zijn voeten — als tijgers die op hun prooi afgaan.

,,Hela, kwajongens! Wat moet dat?" riep de oude heer, terwijl hij driftig aan zijn baard trok. ,,Wat komen jullie hier voor kattekwaad uithalen?"

HOOFDSTUK VIII

Bespied

,,Nou? Voor de draad ermee! Wat komen jullie hier doen?" zei meneer Jackson. Een van de katten stootte een dreigend gejank uit.

Dick en Yves deden automatisch een stapje terug en lieten Basil het woord doen. Tenslotte was het plan om aan te bellen van hem.

Maar Basil liet zich niet in het minst uit het veld slaan door de onvriendelijke houding van meneer Jackson. Hij kwam tenslotte uit zuiver wetenschappelijke belangstelling en dat legde hij de oude heer in een paar woorden uit.

,,Mijn zwarte irissen? Ah, dus jij bent een bioloog in spe?" De ogen onder de spierwitte wenkbrauwen kregen een iets vriendelijker blik. ,,En die andere twee?"

,,Die zijn met me meegekomen, omdat ze er ook belangstelling voor hebben," zei Basil diplomatiek. ,,Bovendien zijn we alle drie erg gek op poezen."

Hij bukte zich om de dichtstbijzijnde Siamees te aaien en kreeg prompt een venijnige haal van een paar scherpe nagels over zijn hand.

,,Een beetje rustig, jij," zei meneer Jackson tegen het kwaadaardige beest en hij kriebelde het glimlachend achter zijn oren. ,,Ja, ze zijn niet gewend aangehaald te worden door vreemden. Maar ik ben blij dat jullie van poezen houden. Als dat niet het geval was, zou ik jullie onmiddellijk wegjagen." Hij wenkte Basil en liep de tuin in. ,,Loop maar even mee, dan zal ik je de zwarte irissen laten zien. Je mag er ook wel een paar plukken, als je dat wilt."

De drie jongens liepen achter meneer Jackson aan over het grote grasgazon. Onder een parasol aan de rand van het

,,Mijn zwarte irissen? Ah, dus jij bent een bioloog in spe?"

terras zat de man met de flaporen die ze 's morgens ook al gezien hadden.

De zwarte irissen stonden in een langwerpig perk tussen een groepje bomen aan de zijkant van het huis en de bloemen waren inderdaad zo zwart als Oost-indische inkt. Basil bekeek ze op zijn hurken en praatte honderduit met meneer Jackson over de zeldzaamheid van de irissen. Yves bukte zich ook maar eens over het perk, omdat hij niet wilde laten merken dat de bloemen hem eigenlijk helemaal niet interesseerden.

Intussen liep Dick wat heen en weer en bekeek de achterkant van het huis. Hij had nauwelijks een blik geworpen op de stenen binnenplaats of hij kreeg al spijt van zijn nieuwsgierigheid, want tot zijn schrik zag hij meneer de gorilla daar over de geopende motorkap van een donkergroene auto gebogen staan. Snel deed hij een stap achteruit, maar de kwaadaardige jachtopziener had hem al gezien. Hij veegde zijn handen af aan een dot poetskatoen en beende met grote stappen in de richting van zijn meester. De grond dreunde onder zijn zevenmijlslaarzen.

„Wat voeren die vlegels hier uit, meneer Jackson?" bulderde hij. „Vallen ze u lastig?"

„Nee, nee, Hornby, het is in orde. Ze komen mijn zwarte irissen bekijken." Meneer Jackson speelde met de punt van zijn baard en legde zijn jachtopziener uit,

... maar de kwaadaardige jachtopziener had hem al gezien.

dat de jongelui belangstelling hadden voor zeldzame bloemen en planten.

Meneer de gorilla trok zijn borstelige wenkbrauwen hoog op en zei: „Dat is natuurlijk heel goed mogelijk, meneer Jackson, maar dit zijn dezelfde jongens die ik vanmorgen bij die woonwagen gezien heb. U weet wel, bij die zigeuners over wie ik u verteld heb."

„Is dat waar, jongeman?" Meneer Jackson keek Basil onderzoekend aan. „Hebben jullie iets te maken met die afschuwelijke woonwagen?"

„Nee, meneer!" Basil schudde zijn hoofd en legde de oude heer uit, dat ze tijdens een wandeling toevallig de woonwagen hadden zien staan.

„Tijdens een wandeling? Waar gingen jullie dan naar toe?" vroeg meneer Jackson aan Dick.

„O, we liepen maar wat rond," antwoordde Dick. Hij kon moeilijk zeggen, dat ze via het bos van *Het Smokkelaarsnest* naar de top van de Gibbet waren geklommen.

Maar de gorilla zei het wel. En hij voegde er zelfs aan toe, dat ze erop uit geweest waren de poezen te plagen.

„Hoe komt u erbij?" riep Basil verontwaardigd uit. „We houden alle drie van poezen!"

Meneer Jackson nam de drie jongens één voor één met een onderzoekende blik op.

„Ik hoop dat je de waarheid spreekt,

Een paar seconden later zagen ze op nog geen vijf meter een man voorbijrennen.

jongeman," zei hij. Hij wendde zich tot de jachtopziener. „Ga nu maar, Hornby. Ze zijn hier nu eenmaal en ik heb ze beloofd, dat ze een paar zwarte irissen mogen plukken."

Meneer de gorilla liep mopperend weg en wierp een nijdige blik over zijn schouder in de richting van de jongens.

De man met de flaporen zat nog steeds onder de parasol, maar het was Dick opgevallen, dat hij gedurende het gesprek bij het bloembed aandachtig had zitten luisteren. Toen de jachtopziener uit het gezicht was verdwenen, stond hij op en stak het grasgazon over.

Maar op datzelfde moment gebeurde er iets, dat Dicks aandacht volledig opeiste. Aan de rand van het bos werd een struik opzijgeschoven. Heel langzaam, maar onmiskenbaar. Er bewoog iets. Iets roods, dat sterk leek op de hoofddoek van een van de „zigeuners"... Een seconde later zag Dick de lichtweerkaatsing van twee stukjes glas — de twee lenzen van een verrekijker.

„Jij hebt niet zoveel belangstelling voor bloemen, is het wel?" zei de stem van de man met de flaporen naast hem. Dick hoorde onmiddellijk, dat hij een buitenlands accent had.

„Eh... mijn broer heeft er het meeste verstand van," antwoordde hij.

„O zo. Maar waarom maken jullie je zo druk om die zwarte irissen? Die heb ik in Frankrijk toch wel vaker gezien!"

De man liep op de oude meneer Jackson af en zei iets tegen hem in rad Frans, maar het ging niet over de zwarte irissen. Dick en Basil verstonden ieder woord, dat hij zei, want ze spraken thuis vaak Frans. Hun moeder was een Française. De man vertelde meneer Jackson, dat de katten zich eigenaardig gedroegen en kennelijk zenuwachtig waren.

„Dat komt natuurlijk door de jongens," zei meneer Jackson, ook in het Frans. „Ik zal ze wegsturen."

De andere man wendde zich in het Engels tot Basil. „Ik ken die bloemen uit Frankrijk," zei hij. „Waarschijnlijk zijn ze afkomstig uit het gebied rond de Middellandse Zee. In het zuiden zie je ze vrij regelmatig."

„Dan zijn ze dus helemaal niet zeldzaam?" Basils stem klonk teleurgesteld.

De Fransman haalde zijn schouders op. „Hier in Engeland misschien, maar in zuidelijker landen zeker niet."

„Dat is interessant, monsieur Martin. Heel interessant." De oude heer streek langs zijn zilverwitte baard. „Het merkwaardige is alleen, dat ik verschillende experts geraadpleegd heb en dat niemand me kon zeggen waar die zwarte irissen nu precies vandaan kwamen. Ik betwijfel of ze werkelijk afkomstig zijn uit de landen rond de Middellandse Zee." Hij schraapte zijn keel en wilde kennelijk nog meer zeggen over zijn bloemen, maar een van de katten liet een nerveus gejank horen. „Eh... hm... jullie moesten nu maar gaan," zei hij, terwijl hij de jongens in de richting van de oprijlaan dreef. „Jullie hebben een paar zwarte irissen kunnen plukken en verder is er hier voor jullie toch niets te halen." Hij liep met hen mee tot aan de rand van het grote gazon en vervolgde toen op verontschuldigende toon: „Ik ben over het algemeen niet zo gesteld op bezoekers. Daarom laat ik meneer Hornby ook een paar keer per dag door het bos patrouilleren. Ik wil niet dat allerlei mensen in de buurt van het huis komen, omdat mijn poezen daar zenuwachtig van worden."

„Ik begrijp het volkomen, meneer," zei Basil, terwijl hij met een pijnlijk gezicht de krab op zijn hand bekeek.

De drie Siamese katten liepen mauwend rond op het grasveld en loerden af en toe in de richting van het bos.

Dick keek naar de struik die hij een paar minuten tevoren had zien bewegen en hij zag nog net iets roods wegduiken.

De jongens bedankten meneer Jackson hartelijk en liepen de oprijlaan af, maar toen ze om de bocht verdwenen waren, bleef Dick plotseling staan. Hij vertelde Yves en Basil dat hij iemand met een verrekijker in het bos had zien staan en dat ze volgens hem bespied waren door een van de zigeuners. „Ik zag duidelijk iets roods bewegen. Zijn hoofddoek," besloot hij.

De jongens overlegden snel wat hun te doen stond en Dick stelde voor, dat ze via het bos in de richting van de open plek zouden lopen. „Dan kunnen we meteen zien of die man met die verrekijker inderdaad een van onze zigeuners is." En hij voegde eraan toe: „We hebben nu prachtig de kans ongezien het bos door te steken, want de gorilla is achter het huis bezig met de auto."

Dick wachtte niet op de instemming van de andere twee, maar verdween snel tussen de bomen en liep het bos in. Yves en Basil konden niet anders doen dan hem volgen.

Snel en geruisloos volgden ze het spoor, dat dwars door het bos naar de omheining liep en na verloop van ongeveer tien minuten zagen ze de helgekleurde woonwagen tussen het gebladerte opduiken.

Maar voor ze het prikkeldraad bereikt hadden, liet Basil zich plotseling plat op de grond vallen tussen het struikgewas en gebaarde de andere twee hetzelfde te doen. Een paar seconden later zagen ze op nog geen vijf meter afstand een man voorbijrennen.

„Hij ís het," fluisterde Dick. „De blonde zigeuner, zien jullie wel!"

De man nam niet de minste voorzichtigheid in acht en wilde kennelijk alleen maar zo snel mogelijk de prikkeldraadomheining bereiken. Hij had een kijker in zijn hand en de rode zakdoek hing half uit zijn broekzak.

Toen hij tussen de struiken was verdwenen, richtte Dick zijn hoofd op en fluisterde: „Zou hij ons gehoord hebben en daarom...?"

Maar op hetzelfde moment begrepen ze waarom de man zo snel de benen had genomen. Met grote stappen naderde de machtige gestalte van de gorilla, de buks dreigend voor zich uit houdend. Bevend over al hun ledematen zagen de jongens, dat hij recht op hen afkwam...

Wordt vervolgd

De man van staal

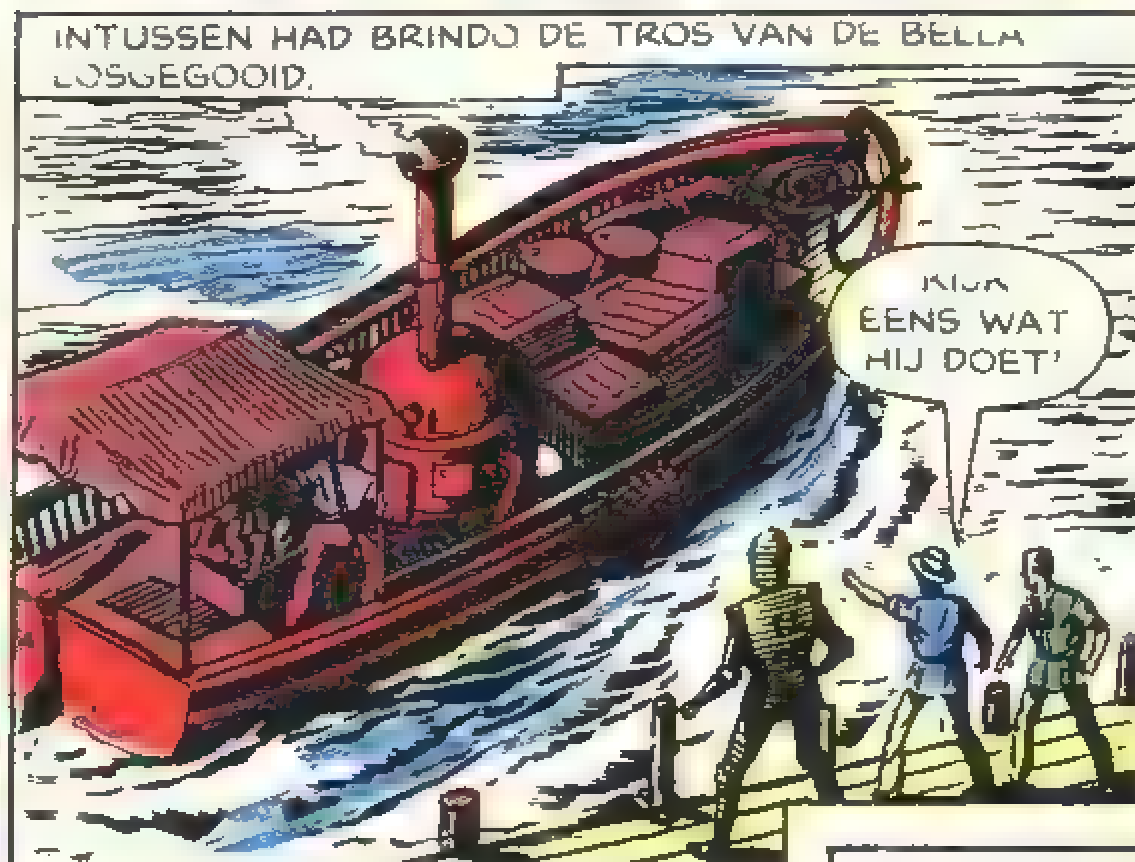

VLUG SPRONG BRINDO AAN BOORD VAN DE BELLA. MAAR TOEN...
KIJK EENS. WE ZIJN LAAT!
VLUG. GEEF ARCHIE EEN ZWARE SLEUTEL!

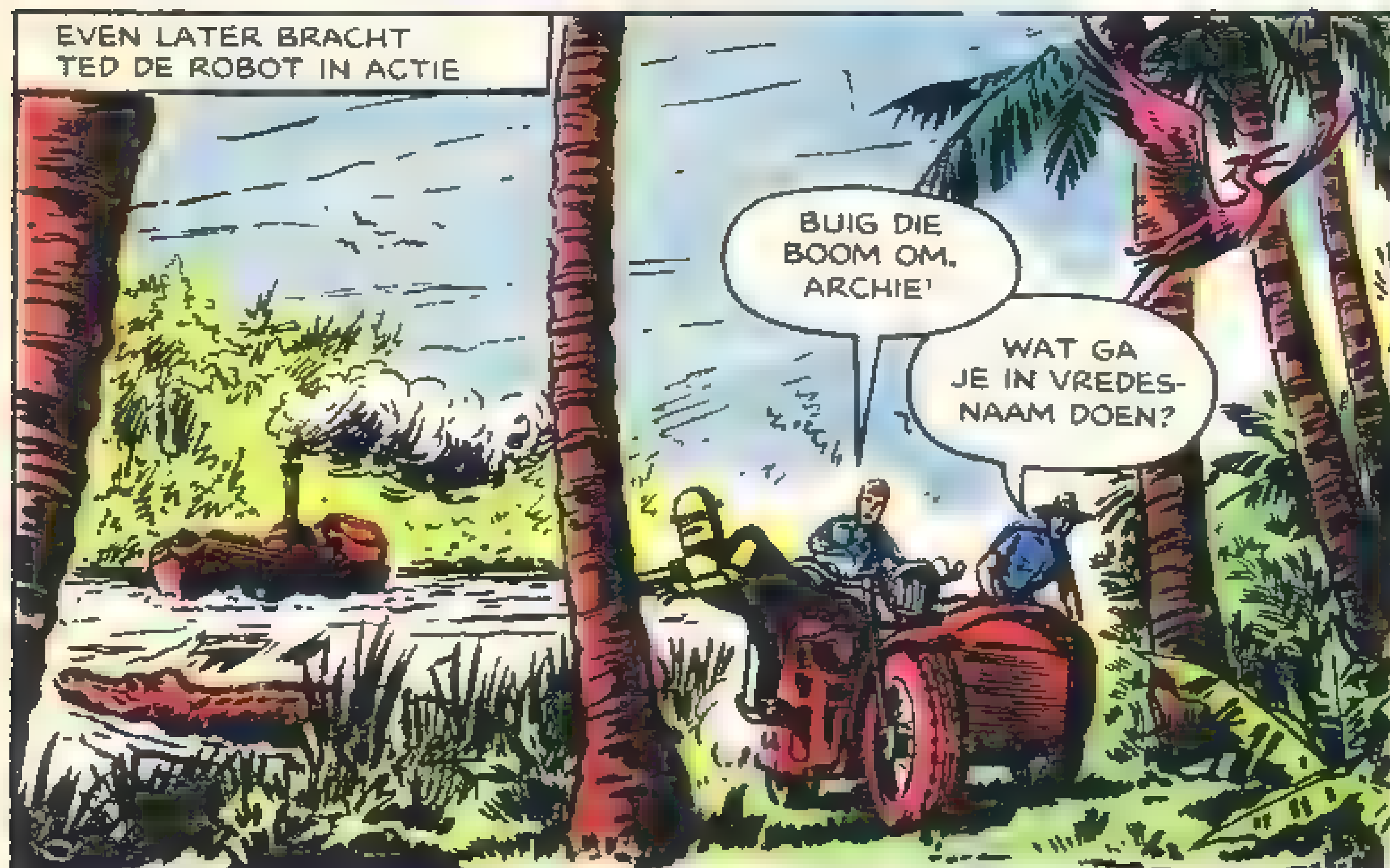

HET GROOTSTE GEVAAR DAT HEN BEDREIGDE WAS DE ZENDER VAN MALEY. DIE ARCHIE KON UITSCHAKELEN.
VLUG. ARCHIE. GOOI DIE SLEUTEL NAAR BOVEN!
MAAK MALEYS ZENDER ONSCHADELIJK!

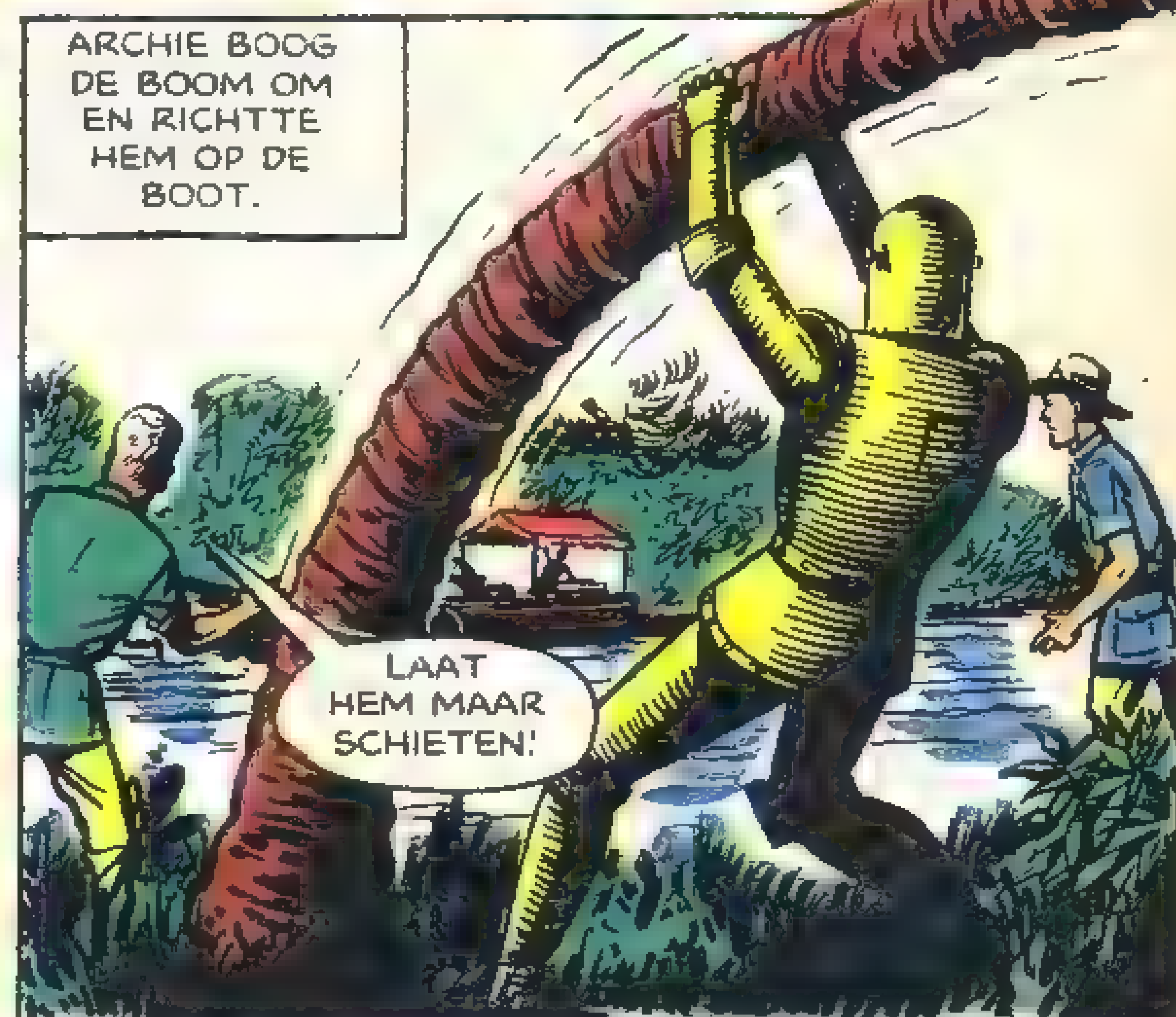

ARCHIE RAAKTE DE ZENDER PRECIES
WAT!?!
BRAVO, ARCHIE! DAT WAS EEN MEESTERLIJKE WORP!

BIJNA ONMIDDELLIJK LIET DE PROFESSOR DE HELICAR STIJGEN
HIJ HEEFT BRINDO MOETEN ACHTERLATEN!
JA. VOOR ARCHIE IS HIJ DOODSBANG!

INTUSSEN HAD BRINDO DE TROS VAN DE BELLA LOSGEGOOID.
KIJK EENS WAT HIJ DOET!

EVEN LATER WAS DE BOOT AL MIDDEN OP DE RIVIER. DE VRIENDEN SPRONGEN WEER OP HUN MOTOR
WE MOETEN HEM TOT STOPPEN ZIEN TE DWINGEN!
HOE WIL JE DAT DOEN?

EVEN LATER BRACHT TED DE ROBOT IN ACTIE
BUIG DIE BOOM OM, ARCHIE!
WAT GA JE IN VREDESNAAM DOEN?

ARCHIE BOOG DE BOOM OM EN RICHTTE HEM OP DE BOOT.
LAAT HEM MAAR SCHIETEN!

BRINDO, DIE KOORTSACHTIG NAAR DE KAART ZOCHT, SCHROK GEWELDIG.
WAT GEBEURT ER?
NU DE VOLGENDE BOOM!

VLUG DEED ARCHIE WAT TE BEVAL.
VLUG! ALS DIT NIET HELPT, ZIJN WE VERLOREN!
ALS WAT NIET HELPT?

MAAR BRINDO BLEEK INTUSSEN NIET STILGEZETEN TE HEBBEN.
PROFESSOR! PROFESSOR! IK HEB DE KAART!

Tom Corny wordt detective

Vervolg van blz. 19

koets. De koetsier had het voertuig intussen gedraaid en de paarden stonden te grazen in de berm van de weg. Tom kwam in volle vaart aanrennen en toen de koetsier hem zag aankomen, maakte hij aanstalten om de paarden weer op de weg te brengen, maar Tom keek niet op of om en holde verder de weg af.

Tom volgde de weg tot hij vlak voor de bocht was aangekomen. Even tuurde hij tussen de bomen en toen ontdekte hij wat hij zocht: de modderige weg, die naar links afboog en die hij vanuit de koets gezien had. Vlug sloeg hij deze in.

Eigenlijk was het geen weg, maar meer een pad. De takken van de bomen hingen er ver overheen en hielden elk straaltje licht van de maan tegen. Een paar keer trapte Tom midden in een grote plas en verscheidene keren zakten zijn voeten weg in de zachte bodem. Hij vermoedde dat er aan het eind van het pad een boerderij stond en dat men de afgelopen dagen bezig was geweest met mest of bieten rijden, waardoor het pad zo beschadigd was. Het pad maakte een bocht en toen zag hij voor zich een laag, vervallen boerderijtje. Het stond op een open plek in het bos en werd beschenen door het licht van de maan. Niets wees erop dat het bewoond werd en Tom vermoedde dat het alleen als schuur gebruikt werd.

Aan de rand van het bos bleef hij staan en tuurde scherp in het rond. Toen zich nergens iets bewoog, sloop hij voorzichtig en in gebogen houding naar het huisje. Er lag hier een laagje grind en hij deed zijn best om zo onhoorbaar mogelijk te lopen. Toen hij eindelijk bij het gebouwtje was aangekomen, bleef hij minutenlang staan luisteren, maar alles bleef doodstil.

Vlak voor zich zag hij een deur. Hij sloop erheen en probeerde de verroeste klink. Hij gaf mee. Uiterst voorzichtig opende Tom de deur en ging naar binnen. Hij kwam in een soort keukentje, maar veel van het vertrek kon hij niet onderscheiden. Hij bleef even staan en toen zijn ogen aan de duisternis waren gewend, merkte hij opeens dat het hier toch niet zo donker was als hij eerst had gemeend. Een schemerachtig licht maakte het mogelijk de voornaamste voorwerpen te onderscheiden. Maar waar kwam dat licht vandaan? Tom draaide zich om en opeens hield hij zijn adem in. Zijn vermoeden was bevestigd. Het was precies zo gegaan als hij gedacht had. Langzaam liep hij naar de andere hoek van het vertrekje, waar onder een deur een streep licht zichtbaar was. Met zijn oor tegen de deur luisterde hij. Eerst was er niets te horen, toen hoorde hij dat er een stoel verschoven werd en dat iemand zachtjes hoestte. Daarna was alles weer stil.

Tot het uiterste gespannen bleef Tom bij de deur staan. Hij overlegde koortsachtig wat hem te doen stond. Hij was er zo goed als zeker van dat de man die hem de diamanten afhandig had gemaakt zich in het vertrek achter de deur bevond. De enige mogelijkheid om dat te weten te komen was de deur te openen...

Na een paar minuten had Tom zijn besluit genomen. Hij luisterde nog even en toen hij niets verdachts hoorde, duwde hij met zijn hand heel langzaam de klink van de deur naar beneden. Zonder te piepen gaf de klink mee. Uiterst voorzichtig duwde Tom de deur een klein eindje open, totdat hij een gedeelte van het vertrek kon overzien. Hij had geluk. Een meter of drie voor hem, met zijn rug naar hem toe, zat een man aan een ruw-houten tafel. Zijn rug was gebogen en hij bestudeerde met grote aandacht iets dat voor hem lag. Onmiddellijk herkende Tom zijn aanvaller uit het bos. De man had zijn brede, zwarte hoed nog op, maar het masker dat hij gedragen had lag naast hem op tafel.

Met kloppend hart keek Tom toe. Hij had de deur iets verder geopend en kon nu de hele kamer overzien. Het was een betrekkelijk klein vertrek met één raam en het was schaars gemeubileerd. Behalve de tafel telde Tom twee stoelen, een klein tafeltje bij het raam, twee kisten tegen een van de muren en een kist met gereedschap vlak naast zich tegen de binnenmuur. De kist stond open en in de verschillende laatjes lagen hamers, beitels en allerlei andere voorwerpen. Juist toen Tom stond te overleggen wat hij nu zou doen, draaide de man op de stoel zich met een ruk om. Een ogenblik keek hij met verbaasde ogen naar Tom, toen stond hij vlug op, bukte zich en kwam langzaam op de jongen af. Tom besefte dat hij nu voor zijn leven zou moeten vechten. In een fractie van een seconde ging zijn blik naar de gereedschapskist op de grond. Hij graaide er een hamer uit en gooide die in de richting van de man, maar hij miste. Het voorwerp kwam op de tafel terecht. Weer greep Tom in de kist. Deze keer had hij een zware sleutel te pakken. Hij gooide, maar in zijn zenuwachtigheid miste hij weer. De sleutel beschreef een boog door de lucht en vloog onder luid gerinkel en gekletter door het raam. Door dit onverwachte lawaai was de aandacht van de man even afgeleid en hiervan maakte Tom gebruik. Met een reuzensprong belandde hij boven op de man, die door de onverhoedse aanval onmiddellijk door de knieën ging. Er volgde een verwoed gevecht, waarbij nu eens Tom en dan weer de ander boven lag. Langzaam voelde Tom zijn krachten afnemen. Het drong tot hem door dat hij het niet lang vol zou kunnen houden en koortsachtig probeerde hij een middel te vinden om de man van zich af te schudden. Toen rolden zij al vechtend met een klap tegen de houten tafel. Het volgende ogenblik hoorde Tom een slag en direct daarop verslapte de greep van de man. Een paar seconden later knielde Tom hijgend naast hem neer. Hij zag nu ook wat de oorzaak van zijn overwinning was geweest. Vlak naast het hoofd van de man lag de zware hamer en onmiddellijk begreep Tom wat er gebeurd was... Toen ze tegen de tafel waren gerold, was de hamer met een flinke vaart naar beneden gekomen; hij had de man toevallig zo geraakt, dat hij bewusteloos was geworden. Tom stond op en liet zich uitgeput op de stoel zakken.

Ruim een kwartier later verliet Tom de boerderij en haastte zich in de richting van de koets. Hij had de bewusteloze man met een paar stukken touw stevig gebonden en wilde zo gauw mogelijk het gebeurde aan meneer Donovan vertellen. Het zakje met de diamanten zat weer veilig in zijn zak.

Toen hij bijna de verharde weg had bereikt, waarop de koets stond, zag hij Donovan aankomen. De man holde zo hard hij kon in zijn richting en zwaaide met zijn armen. Een ogenblik moest Tom denken aan een grote, zwarte vogel, die met gespreide vleugels op hem afkwam. Maar toen Donovan vlakbij was, zette Tom grote ogen op. De procuratiehouder had een allesbehalve vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht en hij zwaaide dreigend met zijn paraplu. Opeens kwam er een vreemde gedachte bij Tom op. Kon het soms zijn dat Donovan helemaal niet de man was voor wie hij zich uitgaf? Tom had geen tijd om erover na te denken. De man was dicht bij hem en zijn opgeheven paraplu maaide zo vervaarlijk door de lucht, dat Tom schielijk uitweek. In zijn vaart zag hij de boomstam recht voor hem te laat. Het werd zwart voor zijn ogen en toen wist hij van niets meer...

Toen Tom zijn ogen opendeed, voelde hij een stekende pijn in zijn hoofd. Even doezelde hij weer weg, maar opeens keek hij met verbaasde ogen om zich heen. Hij lag in een wit bed in een helder witte ziekenhuiskamer, om zijn hoofd zat een groot verband en een vriendelijke verpleegster stond naast hem. Achter haar

stond een klein tafeltje met daarop een vaas met een enorme bos bloemen. „W-waar ben ik?" stotterde Tom.

„In het ziekenhuis," zei ze geruststellend. „Maar u hoeft zich nergens ongerust over te maken. Als u zich kalm houdt, bent u weer gauw de oude."

„M-maar hoe kom ik hier?"

„Tja, dat is een heel verhaal, dat we u nog weleens zullen vertellen. Voorlopig moet u zich erg kalm houden en niet te veel denken. Kijk eens wat een mooie bloemen hier staan." Ze pakte de vaas en hield hem vlak voor Toms neus. Toen pakte ze het kaartje, dat tussen de bloemen zat, en las: „Met onze beste wensen en knap maar gauw weer op. J. B., Gertie en Brutus."

„J. B.?" zei Tom vragend, maar toen begon hij te lachen. „O, dat is meneer Josias. En Gertie en Brutus. Dus zij... Maar wat is er toch met me gebeurd, zuster? Ik..."

Op dat ogenblik ging de deur open en het hoofd van een andere verpleegster keek om de hoek. „Zuster Brown," zei het hoofd, „hier is bezoek voor patiënt Corny. De dokter heeft gezegd, dat ze tien minuten bij hem mogen."

Het hoofd verdween en ook de zaalzuster en toen kwamen ze achter elkaar binnen: meneer Josias, Gertie en twee vreemde heren in het zwart. Het werd een handengeschud van je welste en toen ze allemaal zaten, zei meneer Josias: „Ja, Tom, je zult wel niet veel gesnapt hebben van alles wat er gebeurd is, maar ik zal het je in het kort uitleggen."

En terwijl Tom achterover leunde in de kussens, vertelde meneer Josias wat er precies was gebeurd. Toen Donovan bij hem was gekomen met het verzoek hem te begeleiden op zijn tocht naar Sexton, had hij er niet veel voor gevoeld dat Tom zijn plaats zou innemen. Op Toms aandringen stemde hij echter toe, maar toen hij er later op die dag nog eens over nadacht, vond hij de onderneming voor de jongen toch te riskant. Daarom nam hij contact op met een kennis van hem, een oud-politieman, en vroeg of hij een oogje in het zeil wilde houden. Dat wilde deze wel. Toen meneer Donovan en Tom dus die avond naar Sexton vertrokken, werden zij door iemand die zij niet kenden in het oog gehouden. En toen bleek al gauw dat Donovan heel andere bedoelingen had. De overval op Tom was louter komedie en hij had die van tevoren in elkaar gezet. Hij werd gepleegd door een handlanger van Donovan en de opzet was, dat zij beiden later de gestolen diamanten ten eigen bate zouden verkopen. De zogenaamde klant in Sexton bestond helemaal niet. Tom ontdekte de schuilplaats van Donovans handlanger in het vervallen boerderijtje en wist de man onschadelijk te maken. Toen Donovan vermoedde wat er gebeurd was, viel hij op zijn beurt Tom aan. „En de klappen die hij je gaf," zei meneer Josias, „hebben je hier in het ziekenhuis doen belanden."

„Klappen?" vroeg Tom verbaasd. „En ik dacht dat ik tegen een boom..."

„Nee," zei meneer Josias, „het was geen boom, hoor. Het was de paraplu van Donovan en de klappen waren erg raak."

„Maar toch zijn er nog een paar dingen die ik niet snap," zei Tom peinzend. „Donovan en die vreemdeling speelden dus onder één hoedje. Dat had ik ook al vermoed. Maar waarom heeft Donovan mij dan niet veel eerder onschadelijk gemaakt? Waarom reed hij eerst helemaal met me naar Sexton?"

„Heel eenvoudig," zei meneer Josias. „Om de verdenking van zich af te schuiven. Het was zijn plan om rustig naar Londen terug te keren met de mededeling dat de diamanten vlak bij Sexton gestolen waren. Niemand zou hem ervan verdenken, dat hij ze zélf gestolen had, en later zou hij datzelfde spelletje nog

De man holde zo hard hij kon in zijn richting.

weleens kunnen spelen. Je kunt immers niet verwachten dat de Londense politie de bossen in Sexton gaat uitkammen."

„Maar wie was dan die man, die ons onderweg in het oog hield, zoals u zei?"

„Nou, nogal logisch," antwoordde meneer Josias lachend. „De koetsier natuurlijk. Hij zag dat Donovan jou die klappen met zijn paraplu gaf en hij wist Donovan toen te overmeesteren en naar de politie in Sexton te brengen, evenals de geboeide kerel uit dat boerderijtje. Ja, Criggs staat zijn mannetje, hoor, al is hij al jaren geen politieman meer. Kijk, hier is ie." Meneer Josias wees op een van de twee vreemde heren en nu herkende Tom de man. Ze gaven elkaar een hand en lachten.

„En dit," zei meneer Josias, terwijl hij op de andere man wees, „is meneer Crump. Je weet wel, van Teeding en Crump, de juweliers uit Burton Street. Hij is directeur van de juwelierszaak en hij wilde eerst niet eens geloven dat zijn procuratiehouder hem op die manier wilde bestelen."

Meneer Crump kwam naar het bed en gaf Tom plechtig een hand. „Ik ben je zeer dankbaar, jongeman," zei hij. „Je hebt mijn diamanten terugbezorgd en de goede naam van mijn firma beschermd."

„Zo," zei meneer Josias, „dat was het dan, Tom. Nu weet je alles en kun je weer lekker gaan slapen. Alleen wil ik nog één ding van jou weten en dat is: hoe ben jij op het idee gekomen dat die overvaller, Donovans handlanger dus, zich in dat boerderijtje bevond? Niemand had geloof ik ooit van het bestaan van dat gebouwtje gehoord."

Tom begon te lachen. „Heel eenvoudig, meneer Josias," antwoordde hij. „Toen de kerel in het maanlicht op me afkwam, zag ik dat hij laarzen aan had en op die laarzen zat modder. Dat kon je heel duidelijk zien. Alle wegen in de buurt waren droog, behalve een zijweg, die ik vanuit de koets gezien had. De man moest dus over die weg gelopen hebben. Ik heb die weg opgezocht en hij leidde naar de boerderij."

„Heel scherpzinnig," zei meneer Josias, terwijl hij opstond. „Je hebt bewezen dat je een echte detective bent, Tom." Hij draaide zich om en zei: „Kom, mensen, dan gaan we weer. Tom moet rust hebben. Heeft iemand nog iets te zeggen?"

„Ja, ik," zei Gertie. „Tom, jongen, gefeliciteerd dat je er zo goed van afgekomen ben, hoor, en ook met je bevordering."

„Gertie," zei meneer Josias vermanend, „daar zou je nog niet over praten, hadden we afgesproken. Maar goed, nu je het toch eenmaal hebt verklapt: Tom, van nu af aan staat er op mijn deur: Brewer en Corny, particuliere detectives. Hoe vind je dat?"

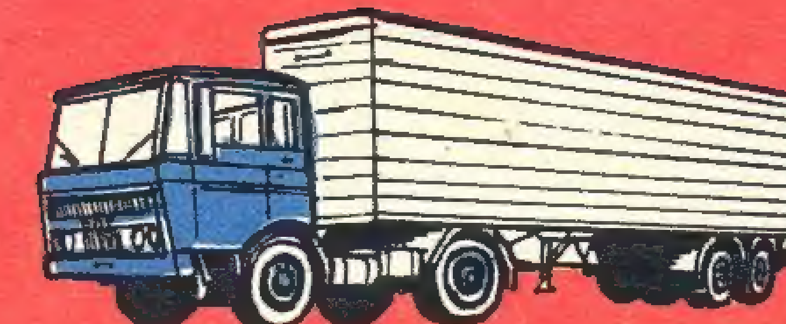
„Fijn, meneer Josias," zei Tom met glinsterende ogen.

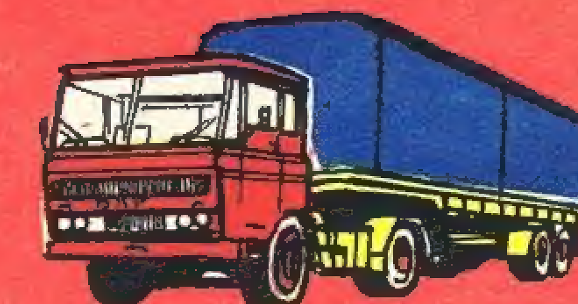
„Hoera," riep een schelle stem. „Hoera, hoera." En toen Tom goed keek, zag hij dat het Brutus was, die precies over het randje van Gerties boodschappentas keek. Toen vielen zijn ogen dicht.

DAF 2600 een reus van de weg

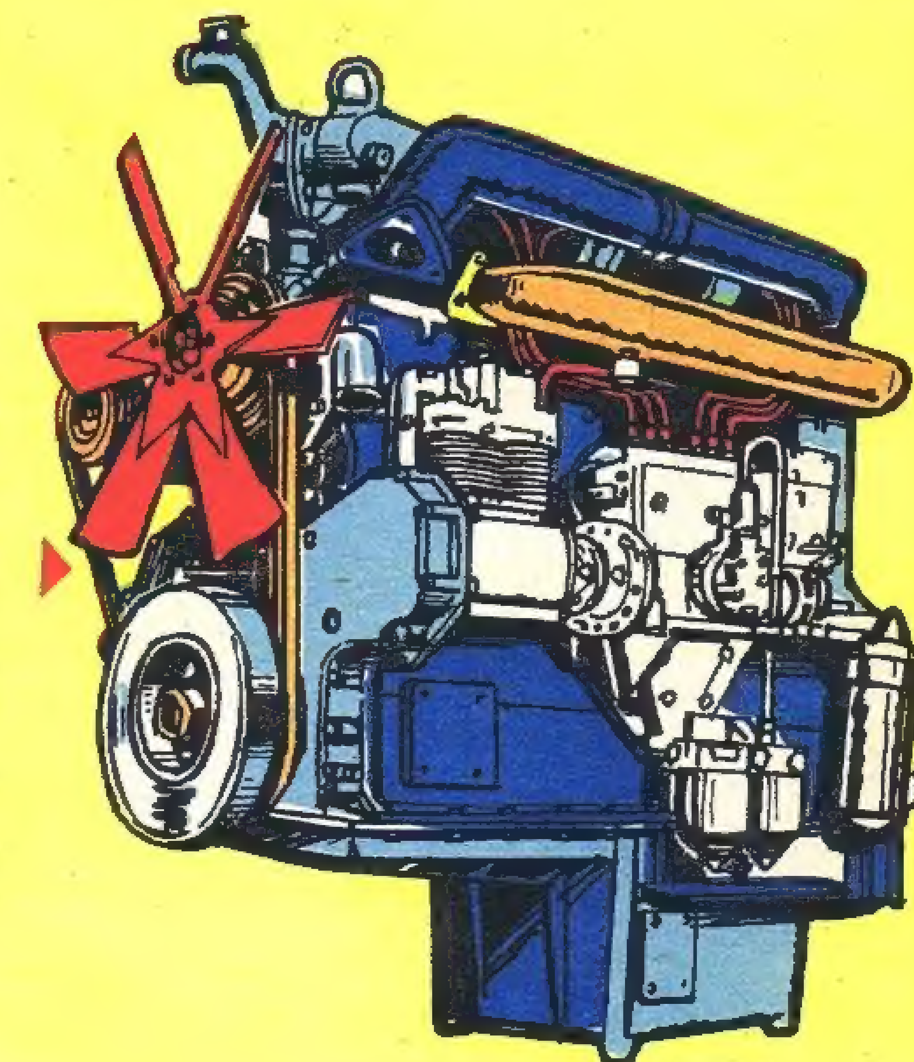

Het vrachtvervoer is zo oud als de mensheid zelf. Sinds de mens zelf allerlei dingen is gaan maken, moeten deze ook vervoerd worden. Vroeger ging dat per schip, met dragers of met paard en wagen. De wegen waren slecht en het vervoer duurde lang. De arbeiders, die het vervoer verzorgden, maakten lange, zware dagen voor een klein loon. Er is sinds die tijd veel veranderd. Door de opkomst van de machine namen de produktie en de welvaart toe. De vrachtauto deed zijn intrede. De eerste vrachtauto's waren niet meer dan lompe karren, waarbij aan enig comfort en gemak voor de bestuurder niet was gedacht. Pas na de tweede wereldoorlog is hier eigenlijk grote verandering in gekomen. In de oude vrachtauto's zat de chauffeur op een ongemakkelijk, metalen stoeltje achter een onoverzichtelijk instrumentenbord en een lawaaierige, stinkende motor. De bedieningsorganen van de auto (rem, versnelling) werkten zwaar en waren niet goed geplaatst. Door kleine ramen had de chauffeur een slecht uitzicht op de weg, wat snelle vermoeidheid tot gevolg had en soms grote ongelukken.

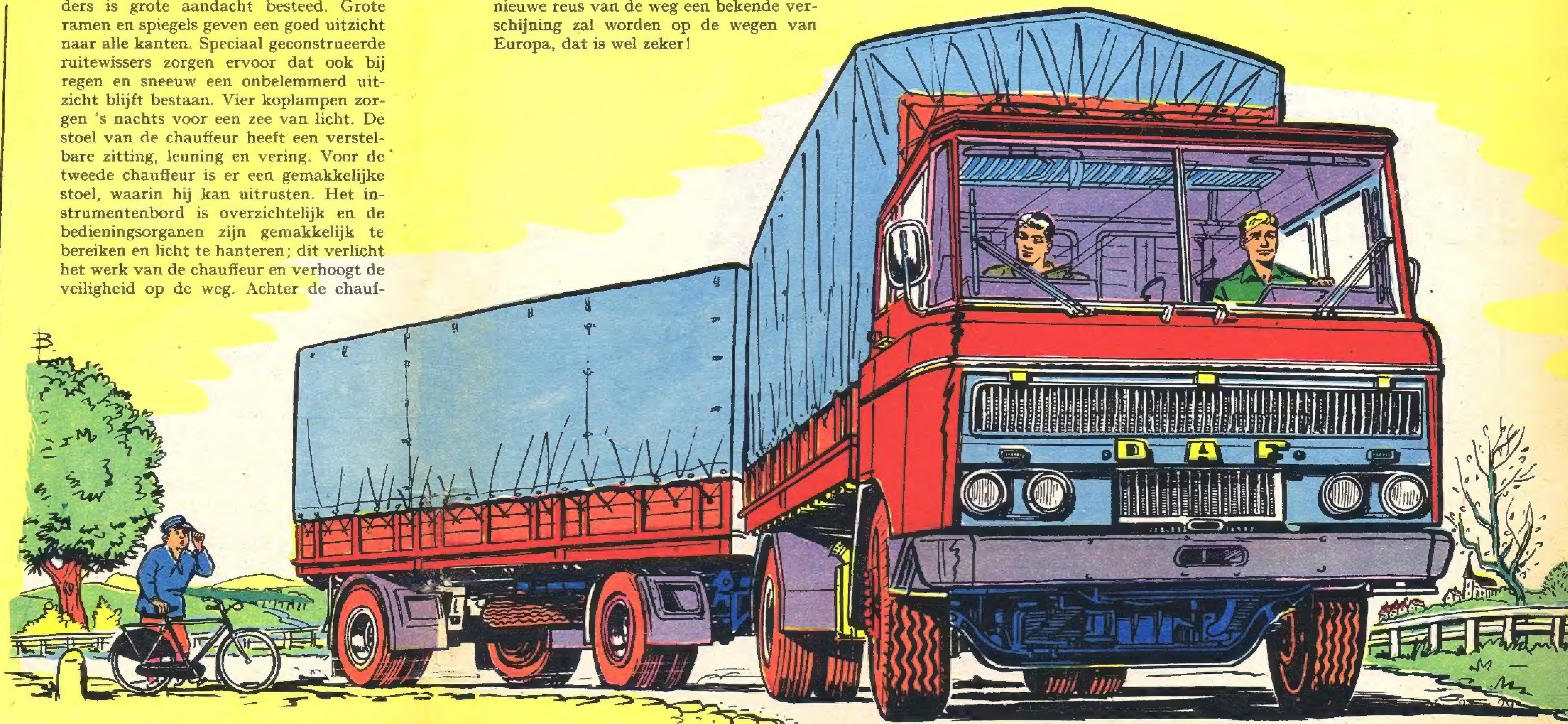
Nu is het anders. Het laatste op dit gebied is de DAF 2600, een in Nederland gebouwde vrachtauto, bestemd voor het zwaarste internationale vervoer. DAF, een afkorting van Van Doornes Automobielfabrieken (te Eindhoven), is een begrip geworden. Door heel Europa rijden wagens van dit merk en binnenkort zal hun aantal met één worden uitgebreid: het nieuwste produkt, de DAF 2600. Deze wagen is werkelijk een reus onder de vrachtauto's. De machtige, ruim zestien meter lange combinatie heeft een bruto laadvermogen van 10.000 kilo. Geladen weegt het geheel 35.000 kilo. Aan de veiligheid en het comfort van de bestuurders is grote aandacht besteed. Grote ramen en spiegels geven een goed uitzicht naar alle kanten. Speciaal geconstrueerde ruitewissers zorgen ervoor dat ook bij regen en sneeuw een onbelemmerd uitzicht blijft bestaan. Vier koplampen zorgen 's nachts voor een zee van licht. De stoel van de chauffeur heeft een verstelbare zitting, leuning en vering. Voor de tweede chauffeur is er een gemakkelijke stoel, waarin hij kan uitrusten. Het instrumentenbord is overzichtelijk en de bedieningsorganen zijn gemakkelijk te bereiken en licht te hanteren; dit verlicht het werk van de chauffeur en verhoogt de veiligheid op de weg. Achter de chauffeursstoelen bevinden zich twee bedden met schuimrubbermatrassen, waarop de chauffeurs om de beurt kunnen slapen. Het onderste bed kan in een handomdraai omgetoverd worden in twee extra-zitplaatsen.

Vrachtauto's worden gebruikt voor alle mogelijke vormen van transport en zijn van onze moderne wegen niet meer weg te denken. Kijk maar eens rond in huis of in een winkel. Je ziet er produkten uit heel Europa. Hoe komen die daar? Voor een groot gedeelte dank zij het moderne auto-vrachtvervoer. Straks zal die vloot van moderne vrachtvaarders met één worden uitgebreid. En dat die nieuwe reus van de weg een bekende verschijning zal worden op de wegen van Europa, dat is wel zeker!

De krachtbron van de DAF 2600 is de machtige zes cilinder DP 680 dieselmotor, die een maximumvermogen levert van 220 paardekrachten. De versnellingsbak telt zes versnellingen.

HOERA !

Groot nieuws voor de jeugd

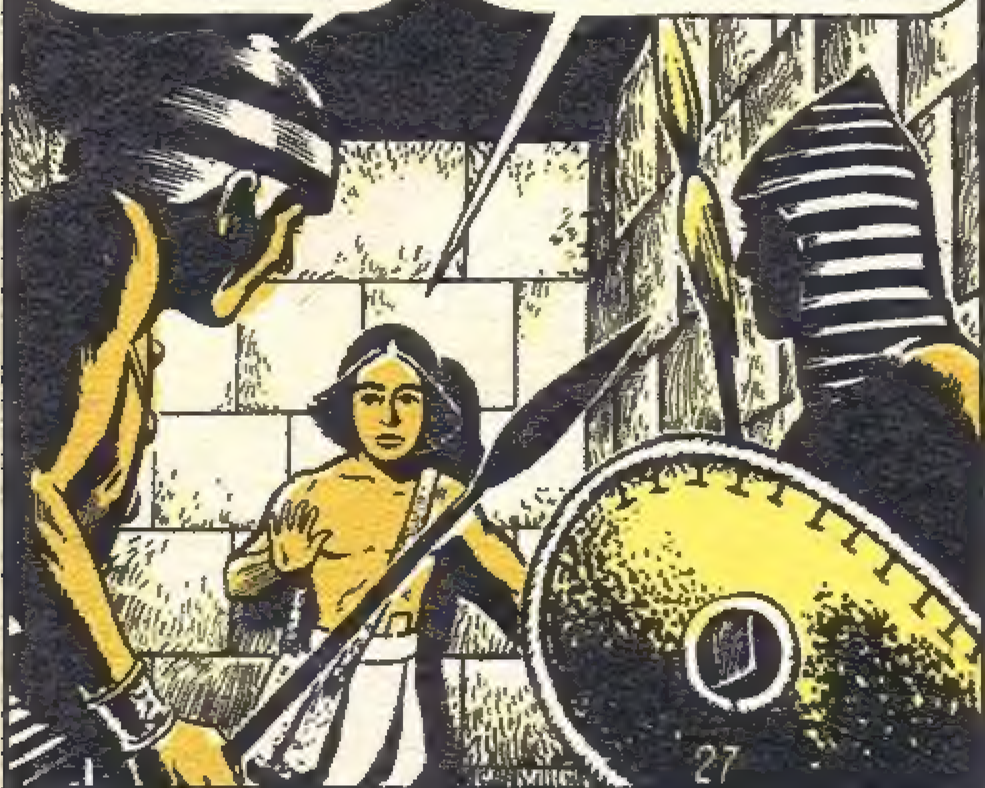
Jongens en meisjes ! Dit prachtige speldje van het Bolletje-joch kun je nu heel gemakkelijk krijgen. Voor slechts 3 Bolletje-waardebonnen en 10 cent kun je het halen in de winkel van de Bolletje leverancier. Wees er vlug bij, want dit buitenkansje is maar tijdelijk !

BOLLETJE EIERBESCHUIT

verrassend lekker

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.